

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (kibővített ötödik tanács)

2006. szeptember 19.*

A T-166/01. sz. ügyben,

a **Lucchini SpA** (székhelye: Brescia [Olaszország], képviselik: G. Vezzoli és G. Belotti ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselek: V. Kreuzhitz és V. Di Bucci, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen

a 2000. december 21-i 2001/466/ESZAK bizottsági határozat 1. cikkének (HL 2001. L 163., 24. o.) megsemmisítése iránti kérelme tárgyában, amennyiben az az Olaszország által a Lucchini SpA acélipari vállalkozás részére nyújtandó 13,5 milliárd ITL (6,98 millió EUR) összegű állami támogatást a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánítja,

* Az eljárás nyelve: olasz.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (kibővített ötödik tanács),

tagjai: P. Lindh elnök, R. García-Valdecasas és J. D. Cooke bírák,
hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. március 18-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

- ¹ Az ESZAK 4. cikk értelmében:

„A közös szén- és acélpiaccal összeegyeztethetetlennek minősülnek, és így az e szerződésben meghatározott feltételek mellett eltörrendőek és tilosak a Közösségen belül:

[...]

- c) az államok által bármilyen formában nyújtott szubvenciók, támogatások vagy az általuk kivetett különleges terhek;

[...].”

A – Acélipari támogatási kódex

- 2 Avégből, hogy az acélipari ágazat szerkezetátalakítása követelményeinek megfeleljen, a Bizottság az ESZAK-Szerződés 95. cikke rendelkezéseire támaszkodott, hogy a 80-as évek elejétől kezdve olyan közösségi rendszert állítson fel, amely bizonyos korlátozottan meghatározott esetekben engedélyezi állami támogatások nyújtását az acéliparnak. Az acélipar konjunkturális nehézségeivel történő szembenezés végett a rendszert sorozatosan kiigazították. A sorra elfogadott határozatokat erre tekintettel rendszerint „acélipari támogatási kódexeknek” nevezik.
- 3 Az 1997. január 1-jétől 2002. július 22-ig alkalmazandó, az acéliparban nyújtott állami támogatások közösségi szabályainak megállapításáról szóló, 1996. december 18-i 2496/96/ESZAK bizottsági határozat (HL L 338., 42. o.; a továbbiakban: kódex) a hatodik acélipari támogatási kódex. A kódex meghatározza azokat a feltételeket, amelyek mellett a tagállamok, illetve területi egységek által vagy állami forrásokból finanszírozott acélipari támogatások összeegyeztethetőnek tekinthetők a közös piac megfelelő működésével.

4 A kódex 1. cikke értelmében:

„1. Az acélipar tagállamok [...] által finanszírozott támogatása csak akkor tekinthető közösségi támogatásnak, és csak akkor egyeztethető össze a közös piac megfelelő működésével, ha kielégíti a [kódex] 2–5. cikkének rendelkezéseit.

[...]

3. Az e határozatban említett támogatást csak a 6. cikkben megállapított eljárást követően lehet nyújtani [...].”

5 A „Környezetvédelmi támogatások” című 3. cikk szerint:

„A környezetvédelmi támogatások azzal a feltétellel tekinthetők összeegyeztethetőnek a közös piaccal, ha betartják az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* (HL C 72.) 1994. március 10-én megjelent, a környezetvédelem állami támogatásáról szóló közösségi iránymutatásban megállapított szabályokat, összhangban az ESZAK acélipari ágazatra való alkalmazásának a jelen határozat mellékletében meghatározott szempontjaival.”

- 6 A támogatási kódex „Eljárás” című 6. cikke az (1) és (2) bekezdésben kimondja, hogy minden támogatási tervet, és minden, állami forrásoknak az acélipari vállalkozások részére való átutalására vonatkozó tervet be kell jelenteni a Bizottságnak, amely értékeli a közös piaccal való összeegyeztethetőségüket. E rendelkezés (4) bekezdése alapján a tervezett intézkedések csak akkor alkalmazhatók, ha azokat a Bizottság jóváhagyta, és ha azok a Bizottság által megállapított feltételeknek megfelelnek.
- 7 A kódex 6. cikkének (5) bekezdése szerint:

„Amennyiben a Bizottság úgy véli, hogy egy adott pénzügyi intézkedés az (1) bekezdés értelmében állami támogatást képez, vagy kételkedik abban, hogy bizonyos támogatás összeegyeztethető-e a határozat rendelkezéseivel, tájékoztatja az érintett tagállamot, és figyelmezteti az érdekelt feleket és a többi tagállamot, hogy nyújtsák be észrevételeiket. Amennyiben az észrevételek kézhezvétele után, miután lehetőséget adott az érintett tagállamnak arra, hogy ezekre válaszoljon, a Bizottság úgy találja, hogy a kérdéses intézkedés a határozat rendelkezéseivel össze nem egyeztethető támogatás, a javasolt intézkedés értékeléséhez szükséges információ kézhezvételétől számított három hónapon belül meghozza határozatát. A Szerződés 88. cikke továbbra is alkalmazandó, amennyiben valamely tagállam nem tartja be a határozatot.”

B – Iránymutatás a környezetvédelem támogatásáról

- 8 A környezetvédelem állami támogatásáról szóló közösségi iránymutatás (HL 1994. C 72., 3. o.; a továbbiakban: iránymutatás), amely az EK-Szerződésre alkalmazandó, a 3. pontjában meghatározza azokat a feltételeket, amelyeknek a bizonyos vállalkozások javára a környezetvédelem érdekében történő állami pénzügyi intézkedéseknek meg kell felelniük, ahhoz, hogy engedélyezzék őket.

- 9 Az iránymutatás 3.2. pontja a beruházási támogatásokra vonatkozik. A 3.2.1. megállapítja:

„A [...] létesítménybe és berendezésbe történő, a szennyezés és az ártalmak csökkentésére vagy megszüntetésére, illetve a termelési módszerek környezetvédelmi célú átalakítására irányuló beruházáshoz nyújtott támogatások a jelen iránymutatás keretei között engedélyezhetők. Kizárólag a környezetvédelmi célok megvalósításához szükséges beruházási többletköltségek számolhatók el. A környezetvédelemmel össze nem függő, általános beruházási költségek nem számolhatók el. Új létesítmény beszerzése vagy a régi lecserélése esetén ezért nem vehetők figyelembe az olyan beruházási alapköltségek, amelyek mindössze termelési kapacitás létrehozására vagy bővítésére irányulnak, a környezetvédelmi helyzet javítása nélkül. Ugyancsak, ha egy már meglévő létesítménybe történő környezetvédelmi célú beruházás a létesítmény kapacitásának növelésével jár, a létesítmény eredeti kapacitásával arányos költségek számolhatók el. A látszólag környezetvédelmi célú, de valójában a beruházásokat általában élénkítő támogatásokra a jelen iránymutatás mindenestre nem vonatkozik [...]”

- 10 Az iránymutatás 3.2.3 pontja a továbbiakban meghatározza, hogy a környezetvédelmi célú beruházási támogatások akkor engedélyezhetők, ha nem haladnak meg bizonyos szintet. Megkülönbözteti először is a vállalkozásoknak az új kötelező szabványokhoz való alkalmazkodását elősegítő támogatásokat (3.2.3.A pont), másodsor a vállalkozásokat a közösségi szabványok túlteljesítésére ösztönző támogatásokat (3.2.3.B pont), és harmadszor a kötelező szabvány hiányában nyújtott támogatásokat (3.2.3.C pont).
- 11 Az első esetben (A eset) az új kötelező szabványokhoz, vagy a létesítményeknek és berendezéseknek ezen új követelményekhez való igazításával járó egyéb új jogi kötelezettségekhez való alkalmazkodást elősegítő beruházási támogatások a nettó elszámolható költségek 15%-áig adhatók. Ezekben a támogatásokban kizárólag az új

szabvány vagy kötelezettség hatályba lépésekor már legalább két éve működő létesítmények részesíthetők. Továbbá megállapításra került, hogy azon vállalkozások, amelyek a több mint két éve meglévő létesítmények egyszerű megfeleltetése helyett azt választják, hogy azokat az új szabványoknak megfelelő új létesítményekre cserélik, a beruházási költségek azon hányadáért részesülhetnek támogatásban, amely nem haladja meg azon költségeket, amelyek a régi létesítmények megfeleltetéséből származtak volna.

- 12 A második esetben (B eset) a kötelező szabványok által előírtnál jóval magasabb környezetvédelmi szint elérését lehetővé tevő beruházási támogatások a bruttó elszámolható beruházási költségek legfeljebb 30%-áig nyújthatók. Megállapításra került, hogy: „a szabványok túlteljesítéséért nyújtott támogatások szintjének arányosnak kell lennie a környezet állapotának így elért javulásával, és az e javulás eléréséhez szükséges beruházással”, és hogy „ha valamely projekt egyszerre rendelkezik az új szabványokhoz való alkalmazkodásról, és azok túlteljesítéséről, az egyes kategóriának megfelelően elszámolható költségeknek szétválaszthatóaknak kell lenniük, és megfelelő határ alkalmazandó.”
- 13 A harmadik esetben (C eset) a beruházások ugyanolyan szinten és ugyanolyan feltételek mellett részesülhetnek támogatásban, mint amelyeket a második esetre előírtak.

C – A kódex melléklete

- 14 A kódex „az [...] iránymutatás acéliparra való alkalmazásának szempontjai” című melléklete a bevezetőjében pontosan meghatározza, hogy a Bizottság minden

környezetvédelmi állami támogatás nyújtására előírja mindazon feltételeket és garanciákat, amelyek annak elkerüléséhez szükségesek, hogy az új létesítmények és új berendezések a környezetvédelem ürügye alatt általános jellegű beruházásokban részesüljenek.

- 15 A melléklet két részből áll. „A meglévő létesítmények új kötelező szabványoknak való jobb megfeleltetését a vállalkozások részére lehetővé tevő támogatások” című első része a b) pontjában így rendelkezik:

„Azon vállalkozásoknak, amelyek a két évnél korábbi létesítményeik és berendezéseik megfeleltetése helyett azt választják, hogy azokat az új szabványoknak megfelelő új létesítményekre cserélik le, a következő feltételeket kell betartaniuk:

[...]

- ii) A Bizottság megvizsgálja a létesítmények vagy berendezések lecserélésére vonatkozó döntés meghozatalának gazdasági és ökológiai összefüggéseit. Elvileg az olyan új beruházások végzéséről való döntés, amelyek gazdasági okokból vagy a létesítmények vagy berendezések régi volta miatt mindenképpen szükségesek lettek volna, nem részesülhet támogatásban. Ahhoz, hogy támogatásban részesülhessen, a meglévő létesítmények élettartamának még elég hosszúnak kell lennie (legalább 25%-nak).”

16 „A vállalkozásokat a környezet védelméhez való jelentős hozzájárulásra ösztönző támogatások” című második rész előírja:

„a) Ami a kötelező szabványoknál még szigorúbb szabványok elfogadása mellett döntő vállalkozásokat illeti, a beruházó nemcsak a b) pont ii) [alpontban szereplő] rendelkezések betartására lesz köteles, hanem annak bizonyítására is, hogy egyértelműen a további beruházásokat igénylő szigorúbb szabványok választása mellett döntött, vagyis létezett kevésbé költséges megoldás is, amely megfelelt volna az új ökológiai szabványoknak. Egyszóval, a támogatás megemelt összegének csak a környezetvédelem javítására kell vonatkoznia. Le kell vonni a termelési költségek csökkenéséhez kötődő minden olyan hasznot, amelyet a környezetvédelem jelentősen magasabb szintje von maga után.

b) Ami azon vállalkozásokat illeti, amelyek jelentős mértékben járulnak hozzá a környezetvédelem javításához, nemcsak [az első részben] a b) pont ii) alpontjában szereplő szempontot kell betartaniuk, hanem le kell vonniuk a termelési költségek csökkenéséhez kötődő minden olyan hasznot, amelyet ez a jelentős mértékű javulás von maga után.

c) A kizárólag a környezet védelmére irányuló beruházásokat a fent említett szempontokon kívül annak eldöntése céljából is meg kell vizsgálni, hogy betartják-e az [...] iránymutatásban megállapított szempontokat.”

A jogvita alapját képező tényállás

17 A felperes Lucchini SpA az ESZAK-Szerződés I. mellékletében említett termékeket gyártó acélipari vállalkozás.

A – *A termelő beruházásokra vonatkozó nyilatkozatok*

- 18 Az olasz hatóságok – az acélipari vállalkozások által a beruházásaikra vonatkozóan szolgáltatandó adatokról szóló, 1991. október 15-i 3010/91/ESZAK bizottsági határozatnak (HL L 286., 20. o.) megfelelően – 1997. december 10-én két nyilatkozatot tettek a Bizottságnál a Piombino de Lucchini üzemben megvalósítandó termelőberuházási tervekre vonatkozóan. Az olasz hatóságok 2000. július 18-i levele szerint e nyilatkozatok egyrészt az öntvényeket előállító létesítményekben a kohónak egy másikra való lecserélésére (a megtámadott határozat (10) preambulumbekéz-
dése), másrészt pedig az acélműben meglévő konverterek újakra való cserélésére vonatkoztak.

B – *Környezetvédelmi beruházási projektekre vonatkozó bejelentések*

- 19 Az 1999. március 16-i levélben az olasz hatóságok a kódex 3. cikke alapján bejelentették a Bizottságnak a piombinói üzemben megvalósítandó beruházásokra vonatkozóan a Lucchini részére nyújtandó környezetvédelmi célú első támogatási tervet (a továbbiakban: első támogatási terv). A bejelentett beruházások környez-
zetvédő lépésekre vonatkoztak, amelyek a kokszolóüzem, a kohó és az acélmű környezetvédő berendezéseinek, többek között az acélmű konverterei füstelszívó-
berendezésének kicseréléséből vagy kiegészítéséből álltak.
- 20 1999. április 19-i levelében a Bizottság további információkat kért erről a tervről. A levél mindenekelőtt emlékeztetett a kódex melléklete első része b) pontjának ii) alpontjában szereplő rendelkezések tartalmára, amelyek szerint az acélipari ágazatban gazdasági okokból vagy a meglévő berendezések régi vagy elhasznált állapota – ha a létesítmény hátralevő élettartama 25%-nál kisebb – miatt megvalósított környezetvédelmi beruházások nem részesíthetők támogatásban. E tekintetben a levél arra kérte az olasz hatóságokat, mutassanak be független

szakértői véleményt a kicserélendő környezetvédő berendezések hátralevő élettartamára vonatkozóan, annak megállapítása érdekében, hogy a bejelentett beruházások eleget tesznek-e a fent hivatkozott feltételnek. E levél arra is kérte az olasz hatóságokat, hogy szolgáltatassanak információkat a jelenlegi létesítmények által elért, és a bejelentett intézkedések eredményeként előírányzott környezetszennyezési szintről, valamint azon szennyezési szintről, amelyet a hatályos szabványoknak megfelelően kell elérni.

- 21 Az 1999. november 29-i levélben az olasz hatóságok eleget tettek a Bizottság információnyújtás iránti kérelmének. Egyrészt átadtak egy 1999. szeptember 30-i szakértői jelentést (a továbbiakban: szakértői jelentés), amelyből kiderül, hogy a kicserélendő létesítmények hátralevő élettartama legalább 25% volt. Másrészt az olasz hatóságok bemutatták az első támogatási tervet, kissé módosított változatban, amely a mellékletében többek között a szennyezési szintre vonatkozó adatokat (azaz az intézkedések előtt és utáni elért szinteket, valamint a kötelező szabványok által előírt szinteket) tartalmazó, a Bizottság által kért összehasonlító táblázatokat foglalt magában a kokszolóüzemben, a kohóban és az acélműben történő minden egyes típusú beruházást illetően.
- 22 Az 1999. november 29-i külön levélben az olasz hatóságok a kódex 3. cikke alapján bejelentették a Bizottságnak a piombinói üzemben megvalósítandó beruházásokra vonatkozóan a Lucchini részére nyújtandó környezetvédelmi célú második támogatási tervet (a továbbiakban: második támogatási terv). A bejelentett beruházások a kokszolóüzemben, valamint a vízellátó- és vízelvezető-rendszerben a szennyező kibocsátások további csökkentése érdekében elvégzendő további környezetvédő lépésekre vonatkoztak.
- 23 2000. január 17-i két levelével a Bizottság további információkat kért a két bejelentett támogatási tervben említett beruházásokról. Ami az első támogatási tervet illeti, a Bizottság kérte az olasz hatóságokat, hogy magyarázzák meg az e

tervben bejelentett környezetvédő beruházások, valamint az 1997 decemberében bemutatott nyilatkozatok tárgyát képező, a kohóra és az acélműre vonatkozó termelőberuházások között fennálló kapcsolatot. A Bizottság kérte továbbá, hogy pontosítsák az acélműben történő intézkedésre vonatkozó energia-megtakarítási értékelést. Ami a második támogatási tervet illeti, a Bizottság pontosításokat kért az olasz hatóságoktól a kokszolóüzemre, valamint a vízellátó- és vízvezető-rendszerre vonatkozó beruházásokat illetően, az előző környezetszennyezési szinteket és a tervezett intézkedésekből fakadó szennyezési szinteket illetően, a jogszabályi előírásokhoz viszonyítva.

- 24 A 2000. február 15-i két levelükkel a kért információk, valamint a különböző környezetszennyezési szintre vonatkozóan kért adatokat tartalmazó táblázatok megküldésével az olasz hatóságok eleget tettek a Bizottságnak a két bejelentett támogatási tervre vonatkozó kéréseinek.

C – A kódex 6. cikkének (5) bekezdésében előírt, a vizsgálati eljárást kezdeményező határozat és az olasz hatóságok észrevételei

- 25 2000. április 26-i levelében a Bizottság tájékoztatta az olasz hatóságokat a piombinói üzemben megvalósítandó 190,9 milliárd olasz líra (ITL) (152,5 milliárd ITL az első támogatási terv címén, és 38,4 milliárd ITL a második támogatási terv címén) összköltségű beruházásokat illetően Lucchini részére nyújtandó, összesen 13,5 milliárd ITL (10,7 milliárd ITL az első támogatási terv címén, és 2,8 milliárd ITL a második támogatási terv címén) összegű támogatásokra vonatkozóan bejelentett két terv tárgyában a kódex 6. cikkének (5) bekezdésében előírt eljárást kezdeményező határozatáról. A vizsgálati eljárást kezdeményező határozatot 2000. július 1-jén tették közzé (HL C 184., 2. o.; a továbbiakban: vizsgálati eljárást kezdeményező határozat).

- 26 Ez a határozat megállapította különösen, hogy a bemutatott információk első vizsgálata arra a következtetésre vezetett, hogy a beruházások mindenekelőtt gazdasági okokból történtek, hogy még ha a bejelentett beruházások közvetlenül nem is új termelőberendezéssel függtek össze, szükségesek lettek volna a termelőlétesítmények korszerűsítésének és bővítésének biztosítása érdekében, vagy hogy meg lehessen felelni a bevezetett új termelési kapacitásnak, és hogy az olasz hatóságok nem bizonyították, hogy a beruházásokat környezetvédelmi, és nem gazdasági okokból hajtották végre. A vizsgálati eljárást kezdeményező határozat azt is kiemelte, hogy az olasz hatóságok nem bizonyították, hogy a berendezések vagy létesítmények kicserélése során a beruházó egyértelműen döntött, úgy hogy a további beruházásokat igénylő szigorúbb szabványokat választja, ami egyébként azt vonja maga után, hogy létezik olyan kevésbé költséges megoldás, amely megfelelt volna a jogszerű szabványoknak.
- 27 A vizsgálati eljárást kezdeményező határozat másfelől megállapította, hogy nem volt biztos, hogy valamennyi bejelentett beruházásnak nincs következménye a termelésre.
- 28 A 2000. július 18-i levélben az olasz hatóságok válaszoltak a Bizottság által a vizsgálati eljárást kezdeményező határozatban kifejezett fenntartásokra, megerősítve a bejelentett beruházások kizárólag környezetvédelmi, és nem gazdasági vagy termelési célját.

D – *A megtámadott határozat*

- 29 2000. december 21-én a Bizottság elfogadta az Olaszország által a Lucchini SpA és Siderpotenza SpA acélipari vállalkozások részére nyújtandó állami támogatásra vonatkozó 2001/466/ESZAK határozatot (HL 2001. L 163., 24. o.; a továbbiakban: megtámadott határozat).

30 A Bizottság, tekintettel a kódex 3. cikkére és azon rendelkezésekre, amelyekre e cikk utal – azaz a kódex mellékletére és az iránymutatásra (lásd a megtámadott határozat (22)–(24) preambulumbekzdését) –, a támogatásokra vonatkozó álláspontja összefoglalásaként úgy tekinti, egyrészt, hogy „a Lucchini [...] részére a kokszoló-üzemet, az acélművet és a kohót illetően összesen 13,5 milliárd ITL összegben nyújtandó bejelentett támogatás nem számolható el környezetvédelmi támogatásként, mivel az olasz hatóságok nem bizonyították, hogy a beruházásokat nem gazdasági okokból valósították meg”. Másrészt úgy véli, hogy „mindenesetre a részletes szempontok fényében elvégzett vizsgálat alapján a bejelentett támogatások nem tesznek eleget az előírt különböző feltételeknek”. Különösen „a bejelentett költségek nemcsak a környezetvédelem javításához szükséges többletköltségekre vonatkoznak, a költségek viszonylatában nem vontak le minden hasznot, és bizonyos esetekben a szennyezési szint csökkentése nem teszi lehetővé, hogy a javulást »jelentősnek« tekintsék” (a megtámadott határozat (39) preambulumbekzdése).

31 Következésképp a megtámadott határozat 1. cikke kimondja:

„Az Olaszország által a Lucchini [...] részére nyújtandó 13,5 milliárd ITL (6,98 millió EUR) összegű [...] állami támogatás összeegyeztethetetlen a közös piaccal.

Következésképpen a támogatás végrehajtása nem engedélyezett.”

Az eljárás és a felek kérelmei

32 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2001. július 23-án benyújtott keresetlevelével a felperes a jelen keresetet indította.

- 33 A felperes kéri az Elsőfokú Bíróságot, hogy bizonyításfelvétel címén az Európai Bíróság ESZAK-alapokmányának 23. cikke alapján rendelje el a Bizottság közigazgatási aktájának, és különösen az abban szereplő dokumentumoknak és műszaki bizonyítékoknak a benyújtását, amelyek alapján a Bizottság kizárta a bejelentett beruházások környezetvédő természetét. A Bizottság megküldte az aktát az Elsőfokú Bíróságnak, arra kérve, hogy ne csatolja azt a bírósági iratokhoz, és következképpen ne adja át a felperesnek, valamint a bizalmas kezelés iránti kérelmet nyújtott be annak vonatkozásában.
- 34 A Bizottság és az Elsőfokú Bíróság közötti levélváltást követően a Bizottság a 2002. november 14-i levélben tájékoztatta az Elsőfokú Bíróságot, hogy a közigazgatási akta az olasz hatóságok által benyújtott és a felperes által a keresetlevele mellékletében már bemutatottakon kívül nem tartalmazott semmilyen más bizonyítékot vagy műszaki jelentést.
- 35 2003. február 7-i levelében a felperes visszavonta a közigazgatási iratokba való betekintés iránti kérelmét.
- 36 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (kibővített ötödik tanács) úgy döntött, megnyitja a szóbeli szakaszt.
- 37 A 2004. március 18-án lezajlott tárgyalás során meghallgatták a felek szóbeli előadásait, valamint az Elsőfokú Bíróság P. Lindh elnök, R. García Valdecasas, J. D. Cooke, P. Mengozzi és M. E. Martins Ribeiro bírák összetételű kibővített ötödik tanácsa által feltett kérdésekre adott válaszait.

38 A felperes kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- semmisítse meg a megtámadott határozat 1. cikkét;

- rendelje el a Bizottságnak bejelentett beruházások kategóriájára vonatkozó szakértői vélemény esetleges elkészítését, annak bizonyítása érdekében, hogy a korábbi környezetvédő létesítmények még működhetnek az új termelőlétesítményekkel párhuzamosan;

- kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

39 A Bizottság kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a keresetet;

- kötelezze a felperest a költségek viselésére.

40 Az Elsőfokú Bíróság a 2004. március 18-i tárgyaláson lezárta a szóbeli szakaszt. Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 32. cikkének megfelelően, mivel a tanács egyik tagja akadályoztatva volt a tanácskozáson való részvételben megbízatásának 2006. május 3-i lejártát követően, az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 6. cikke értelmében a rangsorban leghátul álló bíró következésképp a tanácskozáson nem vett részt, és az Elsőfokú Bíróság tanácskozását az a három bíró folytatta, akiknek az aláírása szerepel a jelen ítéleten.

Indokolás

- 41 A felperes lényegében három jogalapot hoz fel a megtámadott határozat megsemmisítése iránti kérelme alátámasztására. Az első jogalapot a jelen esetben alkalmazandó jogszabályokban való tévedésre és a gondos ügyintézés elvének megsértésére alapítja. A második jogalapot a Bizottságnak a bejelentett támogatások jogosulatlanságára vonatkozó álláspontjának téves jellegére, a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésére, a bizonyítási teher megfordulására és az indokolási kötelezettség megsértésére alapítja. A harmadik jogalapot a Bizottságnak az alkalmazandó jogi háttér által a támogatások összeegyeztethetőségére megállapított feltételek be nem tartására vonatkozó álláspontjának téves jellegére, a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésére, a bizonyítási teher megfordulására, az indokolási kötelezettség megsértésére és a megtámadott határozatban kifejtett érvelésben rejlő belső ellentmondásra alapítja.

A – A jelen esetben alkalmazandó jogszabályokban való tévedésre és a gondos ügyintézés elvének megsértésére alapított első jogalapról

1. A felek érvei

- 42 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozatot téves jogi alap alapján hozták. Emlékeztet arra, hogy a tagállamok által nyújtott szubvenciók vagy támogatások tilalmának az ESZAK 4. cikk c) pontja által megállapított általános elve alóli kivételleként a kódex 3. cikke úgy rendelkezik, hogy a környezetvédelmi támogatások a kódex melléklete és az iránymutatás rendelkezéseinek megfelelően bizonyos feltételek mellett engedélyezhetők. A felperes e tekintetben három olyan beruházástípust különböztet meg, amelyeket a tagállamok bejelenthetnek a Bizottságnak: először is az általános beruházásokat és a termelési kapacitást növelő beruházásokat, amelyek nem jogosultak támogatásra, amennyiben összeegyeztethetetlenek a közös piaccal, és amelyekre a kódex melléklete, valamint az iránymutatás 3.2.1. pontjának

harmadik és azt követő mondatai, illetve a 3.2.3. pontja az alkalmazandó rendelkezések; másodszer a termelési kapacitás növelésére és a környezet védelmére egyszerre irányuló vegyes beruházásokat, amelyeket illetően a nemzeti hatóságok kötelezettsége különbséget tenni a termelési kapacitás növeléséhez kapcsolódó, és a környezetvédelemre vonatkozó költségek között, hiszen csak a környezetvédelmi célú beruházások jogosultak támogatásra, mivel ebben az esetben a releváns jogi háttér a kódex melléklete; harmadszor a tisztán környezetvédelmi beruházások, amelyek jogosultak támogatásra, ha betartják az iránymutatás 3.2.1. pontjának első és második mondatával előírt feltételeket, kivéve az iránymutatás és a kódex melléklete egyéb rendelkezéseit.

- 43 A felperes pontosítja, hogy ez a csoportosítás nem jelenti azt, hogy az olasz hatóságok által bejelentett, tisztán környezetvédelmi beruházások nem tartoznak a kódex alkalmazási körébe. Szerinte a kódex 3. cikke kettős utalást tesz: egyrészt a kódex mellékletére, másrészt pedig az iránymutatásra, és ez az utalás nem kumulatív, hanem vagylagos. Ezért logikus lenne úgy tekinteni, hogy a kódex melléklete alkalmazandó az általános beruházásokra és a vegyes beruházásokra, míg a tisztán környezetvédelmi beruházásokra kizárólag az iránymutatás, a kódex mellékletének kivételével. Ezen érv alátámasztásként a felperes úgy érvel, hogy a kódex mellékletének bevezető bekezdése megállapítja, hogy a rendelkezéseit kizárólag abban az esetben kell alkalmazni, ha átfedés van a környezetvédelmi támogatások és az általános jellegű beruházásokra vonatkozó támogatások között, és hogy a kódex melléklete második részének c) pontja megállapítja, hogy e beruházások elemzését kizárólag az iránymutatásban megállapított további szempontok fényében kell megtenni.
- 44 Az iránymutatás 3.2.3. pontjának a tisztán környezetvédelmi beruházásokra való nem alkalmazása megállapításához a felperes azzal érvel, hogy az e rendelkezés által a vállalkozásoknak az új kötelező szabványokhoz való alkalmazkodását elősegítő támogatások, a vállalkozásokat a közösségi szabványok túlteljesítésére ösztönző

támogatások, és a kötelező szabvány hiányában nyújtott támogatások között alkalmazott különbségtétel kizárólag az engedélyezett beavatkozási küszöbön alapul, és csak azokban az esetekben releváns, amikor a támogatás engedélyezése iránti kérelem 16% és 30% közötti intervencióss küszöbértékre történik. Így, amikor az intervencióss küszöb érzékelhetően alacsonyabb a szokásos 15%-os küszöbnél – a jelen esetben 7% volt –, a 3.2.3. pontban alkalmazott különbségtétel elvesztené a hatékony érvényesülését, és nem lenne szükséges az ott előírt további elemzést végrehajtani. Ezért, amikor a Bizottság az iránymutatás 3.2.3 pontját a jelen esetben bejelentett környezetvédelmi támogatásokra alkalmazta, összekeverte a támogatás összeegyeztethetőségére vonatkozó szabályokat – amelyek kizárólag azok, amelyeket az iránymutatás 3.2.1. pontja átvett –, az annak intenzitására vonatkozókkal.

- 45 Következésképpen a felperes azt állítja, hogy mivel a bejelentett beruházásoknak kizárólag környezetvédelmi céljuk volt, azon rendelkezések, amelyekre a Bizottságnak a megtámadott határozatot kellett volna alapoznia, szigorúan az iránymutatás 3.2.1. pontjának első és második mondatára korlátozódtak. A megtámadott határozat tehát nem vehette figyelembe a kódex mellékletének rendelkezéseit, valamint az iránymutatás 3.2.1 pontjának harmadik és azt követő mondatait, és a 3.2.3. pontját.
- 46 Végül a felperes azt állítja, hogy a Bizottság azon döntése, hogy nem alkalmazza az iránymutatás releváns rendelkezéseit, és ráadásul a kódex mellékletét alkalmazza, a gondos ügyintézés elvének megsértését jelenti.
- 47 A Bizottság azzal érvel, hogy ez a jogalap minden alapot nélkülöz. Ugyanis, a felperes eltorzítja az alkalmazandó jogi háttérrel azáltal, hogy részben és tévesen hivatkozik a kérdésben releváns rendelkezésekre, többek között a kódex mellékletére. A megtámadott határozat ráadásul releváns jogi háttéren alapszik, és ezért a gondos ügyintézés elvének semmilyen megsértését nem követték el.

2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- ⁴⁸ A jelen esetben a megtámadott határozat meghozatalára az ESZAK 4. cikk c) pontja alapján, és a kódex szabályaira tekintettel került sor. Ugyanis, a Bizottság, miután a bejelentett támogatásokat értékelte a kódex 3. cikkére és azon rendelkezésekre tekintettel, amelyekre e cikk utal – vagyis a kódex mellékletére és az iránymutatásra (lásd a megtámadott határozat (22)–(24) preambulumbekendését) –, arra a következtetésre jutott, hogy ezek a támogatások nem tettek eleget az e rendelkezések által a környezetvédelmi támogatásnak az ESZAK-Szerződés keretében való engedélyezése érdekében megfogalmazott feltételeknek. Következésképpen, ezek a támogatások összeegyeztethetetlenek lennének a közös piaccal, és nem hajthatók végre (lásd a megtámadott határozat (39) preambulumbekendését és 1. cikkét).
- ⁴⁹ Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy az ESZAK 4. cikk c) pontjában megállapított tilalmi elv – amelynek értelmében az acélipari vállalkozások részére bármilyen formában nyújtott szubvenciók vagy támogatások tiltottak – alóli felmentéssel és az ESZAK 95. cikk alkalmazásával a kódex meghatározza azokat a feltételeket, amelyek mellett az állami forrásokból finanszírozott acélipari támogatások összeegyeztethetőek tekinthetők a közös piac megfelelő működésével.
- ⁵⁰ A kódex alá nem tartozó támogatások továbbra is az ESZAK 4. cikk c) pontja alá tartoznak (az Elsőfokú Bíróság T-239/94. sz., EISA kontra Bizottság ügyben 1997. október 24-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-1839. o.] 72. pontja és a T-158/96. sz., Acciaierie di Bolzano kontra Bizottság ügyben 1999. december 16-án hozott ítéletének [EBHT 1999., II-3927. o.] 60. pontja). Szigorúan kell értelmezni a kódexet azért is, mert a tilalmi elv alóli eltérésnek minősül (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-280/99. P–C-282/99. P. sz., Moccia Irme és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2001. június 21-én hozott ítéletének [EBHT 2001., I-4717. o.] 40. pontját és az Elsőfokú Bíróság T-150/95. sz., UK Steel Association kontra Bizottság ügyben 1997. szeptember 25-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-1433. o.] 114. pontját).

51 Továbbá hangsúlyozni kell, hogy a kódex 3. cikke úgy rendelkezik, hogy az acélipari ágazatban nyújtott környezetvédelmi támogatások azzal a feltétellel tekinthetők összeegyeztethetőnek a közös piaccal, „hogy betartják [az iránymutatásban] megállapított szabályokat, összhangban az ESZAK acélipari ágazatra való alkalmazásának [a kódex] mellékletében meghatározott szempontjaival.”

52 Ez azt jelenti, hogy az iránymutatásban előírt rendelkezések, amelyek az EK-Szerződés keretében alkalmazandók, kivethetők az ESZAK-Szerződés alá tartozó acélipari ágazatra is, ha eleget tesznek a kódex mellékletében megfogalmazott alkalmazási szempontoknak. E melléklet címe így különösen kifejező módon pontosítja, hogy „a környezetvédelem állami támogatásáról szóló közösségi iránymutatás acéliparra való alkalmazásának szempontjait” határozza meg. A kódex tehát nem írja elő az iránymutatás rendelkezéseinek az acélipar területére való automatikus alkalmazását (a fent hivatkozott UK Steel Association kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 100. pontja), hanem a mellékletében határozza meg az ilyen alkalmazás feltételeit.

53 Következésképpen, a kódex 3. cikke alapján a jelen ügyre azon rendelkezések alkalmazandók, amelyek a kódex mellékletében szerepelnek, és azok, amelyek az iránymutatás keretében kerültek kifejtésre, feltéve, hogy megfelelnek a kódex mellékletében az ESZAK acélipari ágazatra való alkalmazáshoz meghatározott szempontoknak.

54 A kódex melléklete két részből áll. Az első a meglévő létesítmények új kötelező szabványoknak való jobb megfeleltetését a vállalkozások részére lehetővé tevő támogatásokra vonatkozik. A második rész a vállalkozásokat a környezet védelméhez való jelentős hozzájárulásra ösztönző támogatásokra vonatkozik. E tekintetben kiderül az olasz hatóságok által bemutatott, a támogatási tervekhez kapcsolódó bejelentésekből, az olasz hatóságok 2000. február 15-i leveleiből, valamint az olasz

hatóságoknak a vizsgálati eljárást kezdeményező határozatra vonatkozó 2000. július 18-i észrevételeiből, hogy a bejelentett beruházások arra irányultak, hogy a felperest a környezet védelméhez való jelentős hozzájárulásra, valamint a kötelező szabványok által előírtak túlteljesítésére ösztönözzék.

- 55 Így az olasz hatóságoknak a vizsgálati eljárást kezdeményező határozatra vonatkozó észrevételei megállapították, hogy a felperes javára bejelentett támogatások az e társaság által a „környezetvédelemnek a korábbi helyzetben elért eredményekhez – amelyek végeredményben megfeleltek a hatályos jogszabályoknak – képesti javítása érdekében” megvalósított beruházásokra vonatkoztak.
- 56 Ezen észrevételek ugyancsak hangsúlyozták, hogy a kohóra és az acélműre vonatkozó környezetvédő berendezések kicserélése „a termelőeszközök (a kohó, és az acélmű konverterei) kicserélésétől függetlenül egyedül azon célból történt, hogy jelentős módon csökkentsék a kibocsátásokat a korábbi helyzetben már figyelembe vett hatályos jogszabályokhoz képest”.
- 57 Továbbá, ezen észrevételek arra is hivatkoztak, hogy „a Lucchini-társaság a jelentősen magasabb környezetvédelmi szint választása mellett azon termelőberuházásoktól függetlenül döntött, amelyek a környezetvédelmi rendszer formájában történő semmilyen beruházást nem követeltek volna meg a kibocsátásokra vonatkozó hatályos szabványok betartásához, és [hogy] következőképp minden bejelentett beruházást kiegészítőnek [kellett] tekinteni”.
- 58 Következőképpen a felperes nem részesülhetett a kódex mellékletének első része alapján nyújtott támogatásban, amely „a meglévő létesítményeknek az új hatályos szabványoknak való jobb megfeleltetését a vállalkozások részére lehetővé tevő

támogatások[ra]” vonatkozik. Szintén, és ahogyan azt jogosan állítja a Bizottság, tekintve, hogy a felperest a környezet védelméhez való jelentős hozzájárulásra, és a kötelező szabványok által előírtak túlteljesítésére ösztönöző támogatásokról van szó, a jelen ügyben releváns rendelkezések az iránymutatásnak a kódex mellékletének második része által pontosított és az ESZAK acélipari ágazathoz igazított 3.2.1. és 3.2.3.B. pontjában kifejtett rendelkezések.

59 Következésképpen, a Bizottság jogosan hozta meg a megtámadott határozatot az ESZAK 4. cikk c) pontja alapján, figyelembe véve a kódex 3. cikkét és azon rendelkezéseket, amelyekre ez a cikk utal, vagyis a kódex mellékletét és az iránymutatást.

60 Ezen összefüggés kifejtésével a felperes által felhozott egyik érv sem elfogadható.

61 Először is, a felperes azon feltevése, amely szerint az alkalmazandó rendelkezések az állami támogatások címén bejelenthető három beruházási kategóriára tekintettel különböznek, nem releváns. Ez a feltevés ugyanis ellentmond a kódex 3. cikke szövegének, amely megállapítja a kódex mellékletének és az iránymutatásnak a fent kifejtett módszerek szerinti együttes alkalmazását, anélkül hogy különbséget tenne ebben a szakaszban a különböző beruházástípusok között. Nem lehet tehát úgy tekinteni, hogy a kódex 3. cikkének a kódex mellékletére és az iránymutatásra történő utalása nem kumulatív, hanem vagylagos.

62 Másodszor, a felperes azon állítása, amely szerint a kódex melléklete nem alkalmazható azon beruházásokra, amelyek tisztán környezetvédelmielk, minden jogi alapot nélkülöz. Amint ugyanis az fent kifejtésre került, a kódex 3. cikke előírja, hogy az ESZAK acélipari ágazatban nyújtott környezetvédelmi támogatásoknak

mind a kódex mellékletét, mind az iránymutatást be kell tartaniuk. Szintén nem hivatkozhat a felperes a kódex mellékletének bevezetésére – amely szerint „a Bizottság minden környezetvédelmi állami támogatás nyújtására előírja mindazon feltételeket és garanciákat, amelyek annak elkerüléséhez szükségesek, hogy az új létesítmények és új berendezések a környezetvédelem ürügye alatt általános jellegű beruházásokban részesüljenek” – azon állításának alátámasztásához, amely szerint a kódex melléklete csak tisztán környezetvédelmi támogatásokra alkalmazható. A fent hivatkozott jogszabály ugyanis csak azt teszi, hogy megállapítja, hogy a Bizottságnak adott esetben szükséges ellenőriznie, hogy valamely tisztán környezetvédelmi beruhásként bejelentett támogatás valójában nem teszi-e lehetővé más, az alkalmazható rendelkezések által tiltott célok elérését. Következésképpen, a valójában az ESZAK-Szerződés alá tartozó bejelentett támogatások teljes mértékben alá vannak rendelve mind az iránymutatás szempontjainak, mind a kódex mellékletében előírt szempontoknak.

- 63 Harmadszor, a felperes azon állítása, amely szerint az iránymutatás 3.2.3. pontja nem alkalmazható azon beruházásokra, amelyek tisztán környezetvédelmi, szintén minden jogi alapot nélkülöz. E rendelkezés meghatározza a támogatások összeegyeztethetőségi szempontjait, és meghatároz egy maximális intenzitási szintet, figyelembe véve azon célt, amelyre a beruházások irányulnak, azaz az új kötelező szabványokhoz való alkalmazkodást (A eset), az említett új kötelező szabványok túlteljesítésre ösztönzést (B eset), vagy a környezet kötelező szabványok hiányában való védelmét (C eset). Így a felperes által hivatkozott azon tény, hogy a bejelentett támogatások intenzitása alacsonyabb az A esetben említett 15%-os intenzitási küszöbnél, még nem teszi lehetővé azt a következtetést, hogy a B eset, amely 30%-os intenzitási küszöbre vonatkozik, nem alkalmazható. A bejelentett támogatások ugyanis továbbra is a felperest a kötelező szabványok túlteljesítésre ösztönző támogatások, így tehát az iránymutatás 3.2.3.B. pontjában figyelembe vett rendelkezések keretében kell azokat vizsgálni.
- 64 Az előzőekből következik, hogy a megtámadott határozatban kifejtetteknek megfelelően az itt érintett támogatások megítéléséhez a releváns jogi háttér a kódex 3. cikkéből, és azon rendelkezésekből áll, amelyekre ez a cikk utal, azaz a kódex mellékletéből és az iránymutatásból.

65 Ezért a téves jogi háttérre alapított kifogás és a gondos ügyintézés elvének megsértésére alapított kifogás nem megalapozott, és az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

B – A Bizottságnak a bejelentett támogatások jogosulatlanságára vonatkozó álláspontjának téves jellegére, a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésére, a bizonyítási teher megfordulására és az indokolási kötelezettség megsértésére alapított második jogalapról

1. A felek érvei

66 E jogalappal a felperes vitatja a megtámadott határozat (25)–(29), (35) és (39) preambulumbekkezdésében foglalt, a bejelentett támogatások jogosulatlanságára vonatkozó megállapításokat.

67 A felperes mindenekelőtt megállapítja, hogy a Bizottság tévedett, amikor azt állította, hogy az olasz hatóságok nem bizonyították, hogy a bejelentett beruházások a környezetvédelem javítására irányultak. A Bizottság tévesen helyezte a bizonyítási terhet az olasz hatóságokra, mivel ilyen bizonyítékokat, amelyek hiánya meghatározó a megtámadott határozatra, soha nem kértek az olasz hatóságoktól. Eltérően ugyanis a Bizottság kérésére az olasz hatóságok által bemutatott szakértői jelentéstől, a Bizottság hivatalosan soha nem kért bizonyítékot az olasz hatóságoktól arra, hogy a bejelentett beruházások a környezetvédelem javítására irányultak, még azután sem, hogy az olasz hatóságok többször kijelentették, hogy e támogatások környezetvédelmi jelleget mutattak. Vagyis, csak abban az esetben, ha a pontosítások és további információk iránti határozott kérelemre került volna sor, és az olasz hatóságok annak nem tettek volna eleget, következethetne a Bizottság arra, hogy e hatóságok nem támasztották alá az állításait, és nem szolgáltattak a Bizottság számára a jelen eset

megítélésének lehetővé tételéhez szükséges bizonyítékokat (lásd ebben az értelemben és analógia útján a Bíróság C-241/94. sz., Franciaország kontra Bizottság ügyben 1996. szeptember 29-én hozott ítéletének [EBHT 1996., I-4551. o.] 36. és 37. pontját).

- 68 A Bizottság úgy válaszol, hogy a felperes nem veszi figyelembe a kódex melléklete második részének a) pontjában említett kötelezettséget, amely előírja a beruházónak annak bizonyítását, hogy egyértelműen döntött a további beruházásokat igénylő szigorúbb szabványok választása mellett. E kötelezettség az ESZAK ágazatban történő környezetvédelmi támogatások különösen szigorú szabályaival összefüggésben magyarázható. Szintén, még ha a felperes helyesen hivatkozik is az iránymutatás 3.2.1. pontjára, a továbbiakban elmulasztja, hogy a legkisebb utalással is szolgáljon akár annak megállapításához, hogy a messzebbmenő környezetvédelmi célok eléréséhez mindenképpen szükséges többletköltségeket kellett viselnie. Következésképpen a Bizottság azt állítja, hogy a felperes és az olasz hatóságok feladata volt azt bizonyítani, hogy a támogatásban részesülő vállalkozás döntött a további beruházásokat igénylő szigorúbb környezetvédelmi szabványok választása mellett, hogy a bejelentett beruházásoknak nem volt termelési célja, hogy műszakilag lehetetlen volt üzemben tartani a régi környezetvédő berendezéseket az új termelőlétesítményekhez való igazításukkal, és végeredményben, hogy az engedélyezési feltételek teljesültek. A Bizottság a vizsgálati eljárást kezdeményező határozatban megemlítette mindezeket a kételyeket, lehetővé téve tehát mind a tagállamnak, mind a felperesnek, hogy meghatározzanak minden szolgáltatandó bizonyítékot, anélkül, hogy szükséges legyen kifejezetten kérni külön szakértői jelentés bemutatását.
- 69 A felperes továbbá azt állítja, hogy a Bizottság tévesen vélte úgy, hogy a bejelentett beruházások szükségesek voltak a meglévő környezetvédő berendezések régiségének, és e létesítményeknek az új termelőberendezéshez való alkalmazhatatlansága okán. A Bizottság anélkül következtetett a létesítmények régi voltára, hogy objektív elemekre támaszkodott volna, és hogy figyelembe vette volna a kódex mellékletében a létesítmény hátralevő élettartamára vonatkozóan a berendezések elhasználtságának megítéléséhez előírt elvet. Szintén nem vette figyelembe a Bizottság az olasz

hatóságok által az ő kérésére megküldött 1999. szeptember 30-i szakértői jelentést, amely bizonyítaná, hogy a környezetvédő létesítményeknek 25%-kal egyenlő vagy attól nagyobb volt a hátralevő élettartama. Továbbá, világos lenne, hogy a régi környezetvédő létesítmények műszaki szempontból teljesen alkalmasak voltak, hogy elbírják az új termelőberendezés szennyezési terhelését.

70 E kérdést illetően a felperes bizonyításfelvétel címén és az eljárási szabályzat 65. és 66. cikkének alkalmazásával, valamint a Bíróság ESZAK-alapokmányának 25. cikke alapján kérte az Elsőfokú Bíróságot, hogy rendelje el szakértői vélemény elkészítését, amely annak bizonyítására irányul, hogy a régi környezetvédő létesítmények az új termelőlétesítményekkel párhuzamosan is működhettek, a megtámadott határozat jogszerűségének ellenőrzése céljából.

71 A Bizottság erre az érvre azt válaszolja, hogy a felperes összekeveri a kódex melléklete első része b) pontjának ii) alpontjában említett, a meglévő létesítmények legalább 25%-os hátralevő élettartamának követelményére vonatkozó feltételt a létesítmények elavultságával, amely arra ösztönözheti a vállalkozásokat, hogy azokat a hátralevő élettartamuktól függetlenül lecseréljék. A Bizottság a jelen esetben valóban figyelembe vette az 1999. szeptember 30-i szakértői jelentést, és nem vonta kétségbe azon megállapításokat, amelyek szerint a létesítmények hátralevő élettartama legalább 25%-os volt. A megtámadott határozat azonban nem e feltétel be nem tartásán alapszik, hanem azon a tényen, hogy ezek a létesítmények elavultak voltak, és mindenképpen lecserélték volna őket a termelőlétesítmények megvalósult felújítása során. A megtámadott határozat ugyanis nem tartja hihetőnek azon tényt, hogy a vállalkozás minden termelőlétesítményt felújíthasson a régi környezetvédő berendezések üzemben tartásával, minden olyan természetű tény hiányában, amely bizonyítja, hogy ez a választás műszakilag lehetséges volt.

72 E tekintetben a Bizottság megállapítja, hogy az olasz hatóságok 2000. február 15-i levele jelzi, hogy a termelőberuházásokat nem a létesítmények elhasználtsága,

hanem elavultsága miatt határozták el, hiszen ezek a létesítmények már nem feleltek meg a termelési igényeknek. Továbbá, az 1999. szeptember 30-i szakértői jelentésből kiderül, hogy a környezetvédő beruházások a termelőlétesítmények egy részének kicseréléséből, kiegészítéséből vagy módosításából álltak. A felperes a közigazgatási eljárás, akárcsak a bírósági eljárás egyetlen pillanatában sem tudta megmagyarázni azon gazdasági és termelési logikát, amely arra vezette, hogy újra felhasználja a régi környezetvédő berendezéseket, holott a termelőlétesítményeket, amelyhez kapcsolódtak, kicserélték.

- 73 A felperes bizonyításvétel iránti kérelmére vonatkozóan a Bizottság úgy véli, az felesleges a jogvita eldöntéséhez, mivel az Elsőfokú Bíróság nem képzelheti a felperes helyébe magát, tekintettel azon széles mérlegelési jogkörre, amellyel rendelkezik, és nem módosíthatja álláspontját (az Elsőfokú Bíróság kibővített negyedik tanácsa elnökének a T-86/96. R. sz., Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen és Hapag Lloyd kontra Bizottság ügyben 1998. április 2-án hozott végzésének [EBHT 1998., II-641. o.] 74. pontja).
- 74 A felperes végül azzal érvel, hogy a Bizottságnak a megtámadott határozat (28) preambulumbekzdésében foglalt álláspontja – amely szerint a beruházások nem voltak jogosultak támogatásra, mivel a vállalkozásnak új környezetvédelmi beruházásokat kellett volna végeznie a létesítmény nagy népsűrűségű övezetben való elhelyezkedésének ténye miatt, és mivel az ilyen beruházások gazdasági szempontból elengedhetetlenek voltak a felperes tevékenysége folytatásának lehetővé tételéhez – szintén súlyos hibákkal van teli, és diszkriminatívnak minősül.
- 75 A felperes szerint ez az álláspont nem megalapozott, mivel jogilag nem volt köteles abbahagyni a tevékenységét a környezetvédelmi munkák kivitelezése hiányában, lévén, hogy már betartotta a hatályos környezetvédelmi szabványokat. Ráadásul, az olasz hatóságok 2000. február 15-i levelét, amelyben szerepelt a Bizottság által hivatkozott információ, tévesen értelmezték, mivel e levélből nem derült ki, hogy a

bejelentett beruházások hiányában a vállalkozásnak a piombinói központtal való egyidejű fennállása nem volt már lehetséges, hanem csak hogy a környezetvédelmi beruházások megvalósítása utólag megkönnyíthette volna az ilyen egyidejű fennállást.

- 76 A felperes továbbá tudni szeretné, léteznek-e egyéb olyan esetek, amelyekben a megtámadott határozat (28) preambulumbekzdésében a Bizottság által hivatkozott elvet használták volna. A felperes szerint az Olaszország által az Acciaierie di Bolzano SpA acélipari vállalkozás részére nyújtani kívánt támogatásokról szóló, 1998. október 28-i 2000/66/ESZAK bizottsági határozat (HL 2000. L 23., 65. o.) lenne az egyedüli példa. Ezen esetet azzal ellentétes értelemben döntötték el, mint amelyet a Bizottság elfogadott a megtámadott határozatban. Következésképpen a megtámadott határozatot más hasonló esetekhez viszonyítva jelentősen eltérően kezelték.
- 77 A Bizottság erre úgy válaszol, hogy a felperes összetéveszti a meglévő létesítményeknek az új kötelező szabványokhoz való igazítását elősegítő támogatásokra alkalmazandó elveket és a vállalkozásokat az e szabványok túlteljesítésére ösztönző támogatásokra alkalmazandó elveket. A jelen esetben nem létezik semmilyen új kötelező szabvány, és ezért a figyelembe veendő meghatározó elem azon tény lenne, hogy a vállalkozás nagyon erős, olyan természetű társadalmi nyomásnak volt kitéve, amely arra kényszerítette, hogy elvégezze az érintett beruházásokat ahhoz, hogy tovább tudjon termelni Piombinóban. Ezenkívül az Acciaierie di Bolzanóra vonatkozó határozat nem hasonlítható a jelen esethez, mivel ebben az ügyben a vállalkozás bizonyítékkal szolgált arra, hogy a hatályos környezetvédelmi szabványok által megköveteltnél „határozottan nagyobb beruházások[ra]” vállalkozott.
- 78 Másfelől a felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat megsértette az indokolási kötelezettséget, mivel a Bizottság nem fejtette ki azon indokokat, sem azon objektív elemeket, amelyek arra vezették, hogy a bejelentett beruházásokat úgy tekintse, hogy a termeléshez kötődtek, és nem tartoztak a környezetvédelem alá. A megtámadott határozat így a bejelentett beruházásoknak az olasz hatóságok által fenntartott környezetvédelmi célja vitatására korlátozódik, eltekintve az egyet nem értés indokolásától és az e hatóságok által bemutatott azon szakértői jelentés kétségbe vonására alkalmas egyéb műszaki elemek szolgáltatásától, amely nyilvánvalóvá tette a bejelentett intézkedések környezetvédelmi jellegét. Ugyancsak, a

megtámadott határozat nem fejt ki azon okokat, amelyek miatt a régi környezetvédelmi jellegű létesítményeket mindenképpen le kellett volna cserélni, és azon okokat, amelyek miatt e létesítmények nem lennének műszakilag összeférhetők az új termelőberendezéssel. Végül, a megtámadott határozat nem jelzi, hogy az olasz hatóságok válaszaik mennyiben voltak elégtelenek. Amennyiben a Bizottságnak átadták a dokumentumokat, nem tekinthetett el azok figyelembe vételétől, és nyilatkoznia kellett e dokumentumokról vagy az olasz hatóságok által előadott következtetések elfogadásával, vagy azok szakszerű elutasításával, a valamely tagállam által megfogalmazott kifogásokra és észrevételekre vonatkozó állásfoglalási kötelezettségének megfelelően (az Elsőfokú Bíróság T-312/97., T-313/97., T-315/97., T-600/97.–T-607/97., T-1/98., T-3/98–T-6/98. és T-23/98. sz., Alzetta és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2000. június 15-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-2319. o.] 105. pontja).

- 79 A Bizottság azzal érvel, hogy az indokolási kötelezettség nem feltétlen, és hogy nem köteles válaszolni az érdekeltek által hivatkozott minden ténybeli és jogkérdésre, hanem csupán figyelembe venni a jelen esetre releváns valamennyi elemet. Ráadásul, az indokolásban levő hiányosság nem mindig vezet a megsemmisítésre, ha az indokolás többi része elegendő alapot nyújt az aktus elfogadásához (a Bíróság 119/86. sz., Spanyolország kontra Tanács és Bizottság ügyben 1987. október 20-án hozott ítélete [EBHT 1987., 4121. o.]) E tekintetben a Bizottság azt állítja, hogy nem lehet neki felelni, hogy a jelen esetben nem adta meg a szükséges indokokat azon körülményekre vonatkozóan, amelyek nem tartoznak a jogszabályi keretbe, valamint azon tényekre vonatkozóan, amelyek bizonyítása nem a Bizottság, hanem a tagállam és a kedvezményezett vállalkozás feladata. Mindenesetre, a vizsgálati eljárást kezdeményező határozatban a Bizottság teljes és részletes módon fejtette ki a fenntartásait és jelölte meg azokat a kérdéseket, amelyeket illetően az olasz hatóságoknak és a felperesnek kellett volna a szükséges bizonyítékokat szolgáltatniuk, amelyet nem tettek meg.

2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

a) Előzetes észrevételek

- 80 Az ESZAK-Szerződés alapján meghozott valamely bizottsági határozattal szembeni megsemmisítés iránti kereset keretében az ESZAK 33. cikk második mondata úgy

rendelkezik, hogy az Elsőfokú Bíróság vizsgálata „nem terjedhet ki [a határozat alapjául szolgáló] gazdasági tényekből vagy körülményekből származó helyzet értékelésére, kivéve azokat az eseteket, ahol a Bizottságnak felróható, hogy visszaélt hatáskörével, illetve nyilvánvalóan megszegte a Szerződés rendelkezéseit, vagy a Szerződés végrehajtásával kapcsolatos bármely jogszabályt.”

- 81 A Bizottság a megtámadott határozat (24) preambulumbekkezdésében úgy tekintette, hogy a jelen eset megítélésének a kódex melléklete második részének a) pontjában kifejtett szempontok alapján kell történnie, amely a kódex melléklete első része b) pontjának ii) alpontjában kifejtett szempontokra is utal. E tekintetben fel kell idézni, hogy az e rendelkezések által megállapított szempontok a következők. Először is, ha a vállalkozások úgy döntenek, lecserélik a létesítményeiket, a kérdéses beruházások elvileg nem részesülhetnek környezetvédelmi támogatásban, ha gazdasági okokból vagy a létesítmények régiségének tényénél fogva váltak szükségessé. A meglévő létesítmények hátralevő élettartamának a teljes élettartamuk legalább 25%-ának kell lennie. Másodszor, a kérdéses támogatásoknak arra kell ösztönözniük a vállalkozást, hogy „jelentősen hozzájáruljon” a környezet védelméhez. E jelentős hozzájárulás megvalósulhat a beruházó által annak bizonyításán keresztül, hogy egyértelműen döntött a további beruházásokat igénylő szigorúbb szabványok választása mellett, azaz, hogy létezett kevésbé költséges megoldás is, amely megfelelt az új ökológiai szabványoknak.
- 82 Továbbá az iránymutatás 3.2.1. pontja megfogalmazza azon elvet, amely szerint „a látszólag környezetvédelmi célú, de valójában a beruházásokat általában élénkítő [támogatások]” nem élvezhetik az iránymutatás előnyeit. E pont így ugyanabba a logikába illeszkedik, mint amelyet a kódex mellékletének fent megfogalmazott első szempontja megállapít.
- 83 Szintén fel kell idézni, hogy amikor a Bizottság úgy dönt, hogy megindítja a hivatalos vizsgálati eljárást, a tagállam és a potenciális kedvezményezett feladata, hogy előterjesszék azokat az érveiket, amelyek bizonyíthatják, hogy a támogatási terv

megfelel a Szerződés alkalmazása során előírányzott kivételeknek, mert ezen eljárás célja éppen az, hogy a Bizottság megismerje az ügy összes körülményeit (lásd analógia útján a Bíróság 84/82. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 1984. március 20-án hozott ítéletének [EBHT 1984., 1451. o.] 13. pontját).

- 84 Igaz, hogy a Bizottságnak a hivatalos eljárás megindításakor egyértelműen kell megfogalmaznia a támogatás összeegyeztethetőségével kapcsolatos kételyeit annak érdekében, hogy a tagállam és az érdekeltek a lehető legjobban felelhessenek rájuk, ettől még azonban a támogatást kérőnek, és adott esetben annak kedvezményezettjének kell elosztatnia ezeket a kételyeket, és bizonyítania, hogy a beruházása kielégíti a támogatásnyújtás feltételeit (lásd ebben az értelemben és analógia útján a Bíróság C-17/99. sz., Franciaország kontra Bizottság ügyben 2001. március 22-én hozott ítéletének [EBHT 2001., I-2481. o.] 41. és 45–49. pontját). Az olasz hatóságokat és a felperest terhelte tehát annak bizonyítása, hogy lehetett környezetvédelmi célú támogatást nyújtani a kérdéses beruházásokra, és különösen hogy a beruházások az iránymutatás és a kódex melléklete által megkövetelt környezetvédelmi célra irányultak (lásd ebben az értelemben és analógia útján a Bíróság C-278/92–C-280/92. sz., Spanyolország kontra Bizottság egyesített ügyekben 1994. szeptember 14-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-4103. o.] 49. pontját és a C-113/00. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 2002. szeptember 19-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-7601. o.] 70. pontját).

- 85 A megtámadott határozatban a Bizottság úgy tekinti, hogy a Lucchini által a kokszolóüzemben, az acélműben és a kohókban megvalósított környezetvédelmi beruházások ki voltak zárva a támogatásokból, mert a termeléshez szükséges beruházások feltételeként vagy következményeként valósították meg azokat, és mert az olasz hatóságok nem bizonyították, hogy a beruházások a vállalkozásnak a környezetvédelem javítására vonatkozó határozott döntésének voltak az eredményei ((29) preambulumbekzdés). E célból, a Bizottság a következő elemekre támaszkodik: e beruházások megvalósítása azon szükségből fakadt, hogy egy nagy népsűrűségű övezetben biztosítsák a tevékenység folytatását ((28) preambulumbekzdés), és mivel a termelőlétesítmény lecserélése a műszaki elavultságának volt köszönhető, nehéz volt elfogadni, hogy a régi környezetvédő berendezések a jelenlegi állapotukban fenntarthatók, és használhatók maradnak az új termelőlétesítménnyel ((26)–(29) preambulumbekzdés).

b) Azon kérdésről, hogy a bejelentett környezetvédelmi beruházásoknak az volt-e a céljuk, hogy lehetővé tegyék a vállalkozás tevékenységének folytatását a nagy népsűrűségű övezetben való elhelyezkedése miatt

86 A megtámadott határozat megállapítja, hogy az olasz hatóságok jelezték, hogy a környezetvédelem javítása még a termelőlétesítmény korszerűsítésére és ésszerűsítésére vonatkozó beruházási terv előtt szükségesnek bizonyult az üzem nagy népsűrűségű övezetben való elhelyezkedése miatt. A megtámadott határozat szerint ezért a Bizottság nem következtethetett arra, hogy „a környezetvédelmi beruházások azért voltak szükségesek, hogy lehetővé tegyék a vállalkozásnak a gazdasági tevékenységének folytatását, és következésképpen a beruházások meghatározó oka gazdasági természetű volt” ((28) preambulumbekkezdés).

87 Az a tény azonban, hogy a felperes létesítménye nagy népsűrűségű övezetben helyezkedik el, semmiképpen nem kényszerítette „gazdasági okokból” arra, hogy új beruházásokat végezzen, mivel hogy a felperes egyetlen kötelezettsége az volt, hogy eleget tegyen a hatályos kötelező szabványoknak. Ebben az összefüggésben kell megérteni az olasz hatóságok állítását, akik a közigazgatási eljárás során azt közölték a Bizottsággal, hogy a felperes túl akarta teljesíteni a kötelező szabványokat, hogy lehetővé tegye „az acélipari valóság és az ahhoz kapcsolódó társadalmi valósággal összefüggő foglalkoztatás együttélését” (az első támogatási terv első bejelentése, 9. pont, első bekezdés). E tekintetben tény, hogy a piombinói üzemben meglévő létesítmények betartották a hatályos kötelező szabványokat.

88 A Bizottság ezért a felperes azon szándékából, hogy a hatályos kötelező szabványokat a környezet védelméhez való jelentős hozzájárulás révén, és ezáltal a létesítménye közelében élő lakosság aggodalmaira válaszolva túlteljesítse, nem következtethet arra, hogy e „beruházások gazdasági okokból mindenképpen szükségesek lettek volna”, a kódex melléklete első része b) pontja ii) alpontjának rendelkezései értelmében.

89 Következésképpen, és anélkül, hogy szükséges lenne határozni a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének az Acciaierie di Bolzano ügyhöz viszonyított állítólagos megsértéséről, arra kell következtetni, hogy a Bizottság – kijelentve a megtámadott határozat (28) preambulumbekzdésében, hogy az üzem nagy népsűrűségű övezetben való elhelyezkedése okán a környezetvédelmi beruházások szükségesek voltak, ahhoz, hogy lehetővé tegyék a felperesnek a gazdasági tevékenysége gyakorlásának folytatását, és hogy következésképpen a beruházások meghatározó oka gazdasági természetű volt – tévesen támaszkodott olyan szempontra, amely nem szerepel az e célra alkalmazandó szempontok között. Az említett preambulumbekzdés ezért téves jogalkalmazásnak minősül.

c) Azon kérdésről, hogy a környezetvédelmi beruházásokat a termeléshez szükséges beruházások feltételeként vagy következményeként valósították meg, az olasz hatóságok által nyújtott bizonyítékokról, és egy kevésbé költséges megoldás lehetőségéről

i) A kokszolóüzemben történő beruházásokról

– Azon kérdésről, hogy a kokszolóüzemben történő beruházásokat a termeléshez szükséges beruházások feltételeként vagy következményeként valósították-e meg

90 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a piombinói üzemben 1997-ben végrehajtott, a termelőlétesítmény korszerűsítésére és ésszerűsítésére vonatkozó beruházási program, amint az a fenti 18. pontban megállapításra került, egyrészt az öntvényeket előállító létesítményekben a kohónak egy másikra való kicserélésére ((10) preambulumbekzdés), másrészt pedig az acélműben meglévő konvertereknek újakkal való helyettesítésére vonatkozott. A kokszolóüzemet nem érintették azon termelési intézkedések, amelyeket az olasz hatóságoknak az ebben az üzemben megvalósított termelőberuházási tervekhez kapcsolódó két nyilatkozata keretében az 1997. december 10-i levélben hoztak a Bizottság tudomására.

- 91 A vizsgálati eljárást kezdeményező határozatban a Bizottság úgy tekintette, kétséges, hogy a kokszolóüzemet illetően bejelentett beruházások – azaz egyebek mellett a környezetbarát szalaggal működő, új szénszállítási rendszer, a kemencékhez való adagolórendszerek, a speciális kerámiahegesztésű kemencezár, új ajtók a kokszolókamrára, kiegészítő elektromos kabin, és a kokszolóüzem 27 kemencés telepéhez tartozó adagolóterv módosítása – kizárólag a környezetvédelemre irányuló beruházásoknak minősültek, és nem volt hatásuk a termelési folyamatra (lásd vizsgálati eljárást kezdeményező határozatot, 9. o., bal oszlop, harmadik bekezdés, második mondat). Ezért a Bizottság nem állította, hogy e beruházások a kokszolóüzem termelőlétesítményeinek kicserélésére vonatkoztak, kételkedett azonban azok kizárólagos környezetvédelmi céljában és a termelési folyamatra való kihatásuk hiányában.
- 92 Az Elsőfokú Bíróság azonban úgy véli, hogy az ilyen érvelés nem releváns, tekintettel az alkalmazandó jogi háttérre, mivelhogy ugyan a kódex melléklete kizárja a támogatásokat azon beruházásokhoz, amelyek mindenképpen szükségesek lettek volna gazdasági okokból vagy a létesítmények lecserélése miatt, e melléklet nem zárja ki a támogatásokat azon beruházásokhoz, amelyeknek hatásuk lehet a termelési folyamatra. Ebben az esetben a kódex melléklete ugyanis csak azt követeli meg, hogy a termelési költség csökkenéséhez kötődő minden hasznot le kell vonni. Így, ahhoz, hogy a bejelentett beruházások környezetvédelmi támogatása elfogadható legyen, nem szükséges, hogy kizárólag a környezet védelmére szolgáljanak, minden más cél kizárásával, sem hogy semmilyen következményük ne legyen a termelési kapacitásra. Valamely környezetvédelmi célú beruházás nem nyilvánítható nem támogathatónak csupán azon tény miatt, hogy hatása lehet a termelésre.
- 93 Mindenképpen meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat nem veszi át ezen érvelést, hiszen arra szorítkozik, hogy a kokszolóüzemben történő beruházásokat úgy tekintse – egyébként ugyanazon a címen, mint az olasz hatóságok által a felperest illetően bejelentett egyéb beruházásokat –, mint amelyeket a termeléshez szükséges beruházások feltételeként vagy következményeként valósították meg. Ezt az indokolást pontosítani lehet a vizsgálati eljárást kezdeményező határozat tartalmával, amely kimondta, hogy még ha a bejelentett beruházások nem is kötődtek közvetlenül új termelőberendezéshez, szükségesek lettek volna a

termelőlétesítmények korszerűsítését és fejlesztését célzó beruházások állandóságának biztosításához, vagy ahhoz, hogy lehetővé tegyék a bevezetett új termelési kapacitásnak való megfelelést (lásd a vizsgálati eljárást kezdeményező határozatot, 3. o., bal oszlop, utolsó előtti bekezdés, második mondat).

- 94 Ettől az Elsőfokú Bíróság még úgy véli, hogy a megtámadott határozat tévesen tekinti úgy, hogy a kokszolóüzemben a beruházásokat a termeléshez szükséges beruházások feltételeként vagy következményeként valósították meg. Az olasz hatóságoknak a Piombino üzemben kivitelezett termelőberuházási tervekre vonatkozó, fent hivatkozott nyilatkozatainak tartalmából ugyanis kiderül, hogy a kokszolóüzemet a kohótól és az acélműtől eltérően nem érintették ezek a termelőberuházások. Így lévén, a megtámadott határozat hibás ezen a ponton, mivel a kokszolóüzem nem képezte termelőberuházások tárgyát.
- 95 Másfelől meg kell állapítani, hogy ha ugyan a megtámadott határozatot és a vizsgálati eljárást kezdeményező határozatot úgy kellett értelmezni, hogy a kokszolóüzemben történt beruházások a kohóban és az acélműben levő termelőlétesítmények felújításának szükséges feltétele vagy következménye voltak, meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatban vagy a vizsgálati eljárást kezdeményező határozatban nincs semmilyen magyarázat, amely igazolná az ilyen megállapítást, és hogy következőképp a megtámadott határozat így sérti az indokolási kötelezettséget.
- 96 Végül, ha ugyan a megtámadott határozatot és az eljárást kezdeményező határozatot úgy kellett értelmezni, hogy a kokszolóüzemben történt beruházások általában véve a termelőlétesítmények felújításának szükséges feltételei vagy következményei voltak, meg kell állapítani, hogy a Bizottság a közigazgatási eljárás során végig részletes magyarázatokat kapott az olasz hatóságok részéről a kokszolóüzemre vonatkozó különböző beruházások környezetvédelmi jellegét illetően, különösen azon módra vonatkozóan, ahogyan a beruházások csökkentik a gáz- és por-kibocsátást, és hogy e magyarázatokkal szemben a Bizottság nem szorítkozhatott bármilyen indokolás nélkül annak kijelentésére, hogy a kokszolóüzemben a

beruházásokat a termeléshez szükséges beruházások feltételeként vagy következményeként valósították meg. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a kódex melléklete előírja, hogy a Bizottság forduljon független szakértőkhöz a környezetvédelmi állami támogatások megvizsgálása érdekében, amely lehetővé tette volna a Bizottság számára az e pontra vonatkozó érve pontosítását.

– Az olasz hatóságok által szolgáltatott bizonyítékok kérdéséről

- 97 Az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint a megtámadott határozat alaptalanul jelenti ki, hogy az olasz hatóságok nem szolgáltatottak semmilyen bizonyítékot annak bizonyítására, hogy a kokszolózásban történt környezetvédelmi beruházások megfeleltek a vállalkozásnak a környezetvédelem javítására vonatkozó határozott döntésének. Ugyanis, az olasz hatóságok által a közigazgatási eljárás során átadott több iratból kiderül, hogy e hatóságok több alkalommal szolgáltatottak a Bizottságnak olyan bizonyítékokat, amelyek lehetővé tették a felperes arra vonatkozó szándékának a meghatározását, hogy a kokszolózásban a kötelező szabványoknál szigorúbb ökológiai szabványokat fogadjon el, és hogy a környezet védelméhez jelentősen hozzájáruljon.
- 98 Így az első és második támogatási tervnek az olasz hatóságok által 1999. március 16-án, illetve 1999. november 29-én történt bejelentése tartalmazta a kokszolózásban tervezett beruházások leírását (lásd az 1999. március 16-i és az 1999. november 29-i levél 9. pontját), valamint az e beruházások következtében elérhető környezetvédelmi előnyök bemutatását (lásd az 1999. március 16-i levél 10. pontját és az 1999. november 29-i levél 10. pontját).
- 99 Ugyancsak, válaszul a Bizottság által 1999. április 19-én arra vonatkozóan megfogalmazott kifejezett kérelemre, hogy közöljék vele a meglévő létesítmények által elért környezetszennyezési szinteket, valamint a tervezett intézkedésekből következő, a hatályos kötelező szabványokhoz képesti szennyezési szinteket, az olasz

hatóságok az 1999. november 29-i levelük mellékletében megadták a kért adatokat. E melléklet táblázatokot foglalt magában a kokszolóüzemet és az e létesítményre vonatkozó minden egyes típusú beruházást illetően, először is a kötelező szabványok szerint megfelelő szennyezéskibocsátási szintre, másodsor a meglévő létesítmények által elért szennyezéskibocsátási szintre, és harmadszor azon szennyezéskibocsátási szintre vonatkozóan, amelyeket a bejelentett beruházások következtében kellett elérni. Ezen adatokat átvette a vizsgálati eljárást kezdeményező határozat is. E táblázatból kiderül egyrészt, hogy a kokszolóüzemben meglévő létesítmények eleget tettek a szennyező kibocsátásokra vonatkozó kötelező szabványoknak, másrészt pedig hogy a tervezett intézkedések után elért szintek alacsonyabbak voltak a meglévő létesítmények által elért szinteknél, így tehát alacsonyabbak a kötelező szabványok által előírt szinteknél is.

- 100 Továbbá, válaszul a Bizottság által 1999. április 19-én megfogalmazott másik kérelemre – amely arra vonatkozott, hogy független szakértői vizsgálatot tartsanak annak megállapításához, hogy a bejelentett támogatások nem felelnek meg azoknak a beruházásoknak, amelyek a létesítmények régiségének tényénél fogva mindenképpen szükségesek lettek volna, és hogy e létesítmények hátralevő élettartama még kellően hosszú (a kódex melléklete szerint legalább 25%) – az olasz hatóságok benyújtották a szakértői jelentést. Ez megállapította, hogy a bejelentett támogatások által érintett létesítmények élettartama nagyobb 25%-nál. E jelentés szintén megvizsgál minden tervezett munkálatot, az intézkedés előtti és utáni helyzet meghatározása érdekében. E vizsgálat keretében világosan leírja, miben áll minden egyes intézkedés, és meghatározza a beruházásokat követően elérendő javulást.

- 101 Végül, válaszul a Bizottság által később, 2000. január 17-én arra vonatkozóan megfogalmazott kérelemre, hogy közöljék vele a kokszolóüzemben a második támogatási tervben tervezett intézkedésekből következő környezetszennyezési szinteket a hatályos kötelező szabványokhoz képest és a korábban történt beruházásokhoz képest, valamint a minden egyes létesítményben történt megfeleltetés típusát, az olasz hatóságok a 2000. február 15-i levelükben megadták a kért adatokat. A vizsgálati eljárást kezdeményező határozat („A beruházások hatásai a környezetre”, 1. táblázat) bemutatja a kokszolóüzemben tervezett különböző beruházásokra vonatkozóan először is a kötelező szabványok szerint megfelelő szennyezéskibocsátási szintet, másodsor az első támogatási terv által említett

beruházások előtti szennyezés kibocsátási szintet, harmadszor az első támogatási terv által említett beruházások miatt elért szennyezés kibocsátási szintet, és negyedszer azon szennyezés kibocsátási szintet, amelyet a második támogatási tervben bejelentett beruházások következtében kellett elérni. Az említett táblázatból kiderül, hogy az első terv előtt és a második terv után meglévő szennyezés kibocsátási szint csökkenése 25% körül volt.

102 A Bizottság sem a vizsgálati eljárást kezdeményező határozat, sem a megtámadott határozat keretében nem hozott fel az olasz hatóságok által szolgáltatott bizonyítékok megcáfolására alkalmas érveket, akik részletesen és meghatározhatóan adták elő a kokszolóüzemben tervezett beruházásokból következő különböző környezetvédelmi hozzájárulásokat.

103 Következésképpen, a megtámadott határozat nem kellően indokolt, amikor a fent hivatkozott elemek elemzése nélkül azt állítja, hogy az olasz hatóságok nem szolgáltatottak semmilyen bizonyítékot annak igazolására, hogy a kokszolóüzemben történő környezetvédelmi beruházások a környezetvédelem javítására vonatkozó határozott döntésnek feleltek meg.

– Egy kevésbé költséges megoldás létezéséről

104 Azon kérdést illetően, hogy létezett-e kevésbé költséges megoldás, vagy hogy a régi környezetvédő berendezések használhatók lettek volna az „új termelőlétesítménnyel”, elég azt megállapítani, hogy eltérően a kohótól és az acélműtől, a kokszolóüzemre nem vonatkoztak az olasz hatóságok által a Bizottságnak 1997. december 10-én bejelentett termelőberuházások.

105 Ilyen termelőberuházások hiányában, és figyelemmel a kokszolóüzem régi környezetvédő berendezéseinek a Bizottság kérésére szolgáltatott szakértői jelentés által tanúsított hátralevő élettartamára, valamint az olasz hatóságok által a bejelentett beruházások előtti és utáni környezetszennyezési szintek összehasonlítása érdekében bemutatott tájékoztatásokra, e hatóságok tehát valóban hivatkozhattak arra, hogy a kokszolóüzem környezetvédő berendezései még működhettek, és így a legkevésbé költséges megoldást jelentették a hatályos környezetvédelmi szabványoknak való megfelelés érdekében. Ilyen körülmények között a Bizottság feladata annak bizonyítása, hogy a régi környezetvédő berendezések nem működhettek.

106 Következésképpen, a megtámadott határozat nem kellően indokolt, amikor azt állítja, „semmilyen bizonyítékot nem szolgáltatott arra, hogy a régi létesítmény ténylegesen használható lett volna az új termelőlétesítménnyel” (a megtámadott határozat (26) preambulumbekkezdése) vagy hogy „nehéz elfogadni, hogy a fő termelőlétesítménynek a műszaki elavultsága okán történő lecserélése után az ahhoz kapcsolódó környezetvédő berendezések rendszeresen tovább működhettek volna” (27) preambulumbekkezdés).

– Arról a kérdésről, hogy a kokszolóüzemben történő beruházások lehetővé tették-e a környezetvédelem jelentős javulását

107 A megtámadott határozat ((35) preambulumbekkezdés) megállapítja, hogy az 1999 novemberében bejelentett második beruházási tervből eredő környezeti javulásokat az 1999 márciusában bejelentett első tervből eredő környezeti javulásokkal kell összehasonlítani, és nem az első tervet megelőző szintekkel. A megtámadott határozat e vonatkozásban azt állítja, hogy „az olasz hatóságok a beruházások második részét nem az első bejelentés mellékleteként jelentették be”, és hogy az olasz hatóságok maguk is „azokat tekintették a kezdeti szennyezési szinteknek, amelyeket a [z 1999] márciusában bejelentett beruházásokkal értek el”. Ezen az

alapon a határozat úgy tekinti, hogy a második támogatási tervet követően elért javulások nem jelentősek, ami arra a következtetésre vezet, hogy a második támogatási tervben bejelentett beruházások nem jogosultak környezetvédelmi támogatásra.

108 Ez az érvelés ténybelileg nem megalapozott. pontatlanul állítja azt, hogy az olasz hatóságok a beruházások második részét nem az első rész mellékleteként jelentették be, mivel az első támogatási tervet eredetileg 1999. március 16-án jelentették be, és 1999. november 29-én mutatták be újra, a második támogatási tervvel együtt. A két terv lényegében összekapcsolódik. Ugyanis mind az első támogatási tervnek, mind a második támogatási tervnek a szénpor- és gázfejlődés kiküszöbölése a célja. Ahhoz, hogy sikerüljön a pormentesítés, a két terv a nyersszénadagolót és az adagoló tölcseért illetően új környezetvédő berendezések elhelyezését írja elő (az első támogatási terv A.4 művelete és a második támogatási terv A.1. művelete). Ugyancsak, a gázkibocsátás kiküszöbölésének eléréséhez új környezetvédő berendezések elhelyezését írja elő a kokszolókamrák ajtóival kapcsolatban (az első támogatási terv A.6–A.8. művelete és a második támogatási terv A.3–A.6. művelete).

109 Azonkívül, válaszul a Bizottság által 2000. január 17-én a második támogatási tervben a kokszolóüzemben tervezett intézkedésekre vonatkozóan megfogalmazott kérdésekre, az olasz hatóságok a 2000. február 15-i levelükben pontosan megjelölték, hogy „a kokszolóüzemre vonatkozó művelet, amelynek a megvalósítását a kérdéses tervben előirányozták, az előzőleg bejelentett művelet (145/99. sz.) folytatásába illeszkedik”, és hogy – még ha e műveletet később és a másiktól függetlenül döntötték is el – „a korábbi műveletek keretében elért eredmények optimalizálása volt a célja, tovább csökkentve az el nem vezetethető kibocsátásokból eredő szennyezési szinteket”. Ugyancsak, a vizsgálati eljárást kezdeményező határozatra tett észrevételeikben az olasz hatóságok megállapították, „hogy – még ha két szakaszban jelentették is be a kokszolóüzemben történő környezetvédelmi beruházásokat – azok aztán egyetlen programban valósultak meg; következésképpen a korábbi helyzettel összehasonlítandó, a kibocsátási határértékekben kifejezett

eredmények azok, amelyeket az utolsó beruházás megvalósulását követően megállapítottak” (2000. július 18-i levél).

110 Továbbá, a megtámadott határozat nem állíthatja azt, hogy az olasz hatóságok azt tekintették kezdeti szennyezési szinteknek, amelyeket az 1999 márciusában bejelentett beruházásokkal értek el, azon tény figyelembe vétele nélkül, hogy ezáltal az olasz hatóságok arra szorítottak, hogy átadják a Bizottságnak azokat az adatokat, amelyeket tőlük kért. Az olasz hatóságok ugyanis a 2000. február 15-i levelükben bemutattak egy olyan táblázatot, amely részletezte a kötelező szabványok szerint megfelelő szennyezéskibocsátási szintet, az első, illetve a második terv utáni szintet, és ezáltal eleget tettek a Bizottság 2000. január 17-i levelében megfogalmazott kéréseinek.

111 Következésképpen a megtámadott határozat sérti az indokolási kötelezettséget, mivel azon vélekedésre szorítkozik, hogy a beruházásoknak a környezetvédelem javulására vonatkozó, a második támogatási tervben elért eredményeit az első terv következtében elért eredményekkel és az első terv előtt fennálló helyzettel kell összehasonlítani, anélkül, hogy feltüntetné azon szempontokat, amelyek a Bizottságot arra vezették, hogy ellentmondjon az olasz hatóságok által a közigazgatási eljárás során ismertetett okoknak.

– A kokszolóüzemre vonatkozó következtetés

112 Az előzőekből következik, hogy ami az olasz hatóságok által bejelentett, a kokszolóüzemre vonatkozó beruházásokat illeti, a megtámadott határozat érvénytelen, a következő okok miatt.

113 Először is azon állítás, amely szerint a környezetvédelmi beruházásokat a termeléshez szükséges beruházások feltételeként vagy következményeként valósí-

tották meg, téves a kokszolóüzemre vonatkozóan, az olasz hatóságok által e létesítményre vonatkozóan bejelentett termelőberuházások hiányának tényénél fogva, és nem kellően indokolt, tekintettel az ESZAK 15. cikkre, abban az értelemben, hogy a megtámadott határozat nem teszi lehetővé annak megismerését, hogy figyelembe véve az olasz hatóságok által e kérdésre adott magyarázatokat, a kokszolóüzemre vonatkozó beruházások milyen címen valósulhattak meg a kohóban és az acélműben levő termelőlétesítmények felújításának szükséges feltételeként vagy következményeként, vagy mint a termeléshez általában véve szükséges beruházások feltétele vagy következménye.

114 Másodsor az állítás, amely szerint az olasz hatóságok nem szolgáltattak semmilyen bizonyítékot annak igazolására, hogy a kokszolóüzemben történő környezetvédelmi beruházások a környezetvédelem javítására vonatkozó határozott döntésnek feleltek meg, nem kellően indokolt, tekintettel az ESZAK 15. cikkre, mivel a megtámadott határozat nem vizsgálja meg az olasz hatóságok által e kérdésre vonatkozóan a közigazgatási eljárás során közölt tényezőket.

115 Harmadsor az állítások, amelyek szerint „semmilyen bizonyítékot nem szolgáltattak arra, hogy a régi létesítmény ténylegesen használható lett volna az új termelőlétesítménnyel”, és „nehéz elfogadni, hogy a fő termelőlétesítménynek a műszaki elavultsága okán történő lecserélése után az ahhoz kapcsolódó környezetvédő berendezések rendszeresen tovább működhetnek volna”, nem kellően indokoltak, tekintettel az ESZAK 15. cikkre, mivel a megtámadott határozat nem jelöli meg azon okokat, amelyek miatt figyelmen kívül kell hagyni az olasz hatóságok által a közigazgatási eljárás során ennek kapcsán közölt tényezőket.

116 Végül negyedsor az állítás, amely szerint beruházásoknak a környezetvédelem javulását illetően a kokszolóüzemre vonatkozó második támogatási tervvel elért eredményeit az első terv következtében elért eredménnyel és az első terv előtt fennálló helyzettel kell összehasonlítani, téves, mivel a Bizottság nem tünteti fel azon

okokat, amelyek miatt úgy vélte, el kell térnie az olasz hatóságok által a közigazgatási eljárás során közölt információktól.

ii) A kohóban és az acélműben történő beruházásokról

- 117 Ami az olasz hatóságok által a kohóra és az acélműre vonatkozóan bejelentett beruházásokat illeti, a felperes azon feltevése – amely szerint a Bizottság tévesen állította azt, hogy az olasz hatóságok nem szolgáltattak bizonyítékot arra, hogy a beruházások a vállalkozásnak a környezetvédelem javítására vonatkozó határozott döntésének voltak az eredménye –, nem elfogadható.
- 118 Ugyanis – eltérően a kokszolóüzemre vonatkozó beruházásoktól, amelyeket illetően nem voltak új termelőlétesítmények – a kohó és az acélmű környezetvédelmi berendezéseibe történő beruházásokat indokló gazdasági okok hiányának bizonyítása elengedhetetlennek bizonyult az ugyanezen létesítmények termelőberendezésein végrehajtott változtatások miatt.
- 119 Kétségtől igaz, hogy az olasz hatóságok, mint a kokszolóüzem esetében, szolgáltattak a Bizottságnak olyan bizonyítékokat, amelyek lehetővé tették annak igazolását, hogy az új környezetvédelmi berendezések a kohóban és az acélműben javították a környezetvédelmet. Így az első támogatási tervnek az olasz hatóságok által 1999. március 16-án és november 29-én történt bejelentése tartalmazta az e két létesítményben célzott beruházások leírását és az e beruházások következtében elérhető előnyök ismertetését is. Ugyancsak, válaszul a Bizottság 1999. április 19-i, a meglévő létesítmények által elért környezetszennyezési szintekre és a tervezett intézkedésekből eredő, a hatályos kötelező szabványokhoz képesti szintekre vonatkozó kérelmére, az olasz hatóságok az 1999. november 29-i levelükben két

táblázatot mutattak be, amelyek részletezték a kohót, illetve az acélművet illetően a kért információkat. E táblázatokból kiderül, hogy az e két létesítményben meglévő berendezések szintén megfeleltek a kötelező szabványok alapján megfelelő szennyvezéskibocsátási szinteknek, és hogy az intézkedések után elért szintek azoknál alacsonyabbak voltak. Továbbá, az olasz hatóságok által bemutatott szakértői jelentés szintén megvizsgálta a kohóra és az acélműre vonatkozó beruházásokat az intézkedés előtti és utáni helyzet meghatározása érdekében, és részletezte azon fejlődést, amelyet a berendezésekben és e két létesítményben tervezett beruházások következményeként kellene elérni.

120 Igaz azonban, hogy e tényezők a felperesnek a szigorúbb ökológiai szabványok elfogadására és ezáltal a környezet védelméhez való jelentős hozzájárulásra irányuló szándékát mutatják, az olasz hatóságok azonban nem bizonyították, hogy a kohóra és az acélműre vonatkozóan bejelentett támogatások a vállalkozásnak a környezetvédelem javítására vonatkozó határozott döntésének voltak az eredményei, és nem gazdasági okoknak feleltek meg.

121 A Bizottság a vizsgálati eljárást kezdeményező határozatban egyértelműen kifejezte a kétségeit az e létesítményekben történő, bejelentett beruházások környezetvédelmi vagy gazdasági indokoltságát illetően, és az e tekintetben a bizonyítékok bemutatásának az olasz hatóságok részéről történő elmaradását illetően.

122 Így ez a határozat először is megállapította, hogy lényeges volt ismerni azon okot, amely miatt a beruházó e beruházások végrehajtását eldöntötte, mivel az acélipari támogatási kódex melléklete kizárta a gazdasági okokból végrehajtott beruházásokat. A határozat továbbá kifejtette, hogy a bemutatott információk első vizsgálata arra a következtetésre vezetett, hogy a beruházások mindenekelőtt gazdasági okokból történtek.

- 123 A vizsgálati eljárást kezdeményező határozat azt is állította, hogy az olasz hatóságok nem szolgáltatottak bizonyítékot arra, hogy a beruházásokat környezetvédelmi, és nem gazdasági okokból hajtották végre. A határozat ráadásul kifejtette, hogy az olasz hatóságok nem szolgáltatottak bizonyítékot arra, hogy amikor megtörtént a berendezések vagy létesítmények kicserélése, a beruházó egyértelműen döntött úgy, hogy a további beruházásokat igénylő szigorúbb szabványokat választja, amely azt jelenti, hogy létezett kevésbé költséges megoldás, amely eleget tett volna a jogszerű szabványoknak.
- 124 Az olasz hatóságok a vizsgálati eljárást kezdeményező határozatban kifejezett fenntartásokra a 2000. július 18-i levélben válaszoltak, amelyben arra szorítkoztak, hogy megerősítsék a kohó és az acélmű létesítményeiben történő beruházások környezetvédelmi és nem gazdasági célját, anélkül, hogy további magyarázattal szolgáltak volna, vagy az e kijelentést alátámasztó bizonyítékot mutattak volna be.
- 125 Így az olasz hatóságok azt állították, hogy „a fentebb kifejtettekből világosan kiderül, hogy a bejelentett környezetvédelmi beruházási tervet a környezetvédelem jelentős fejlődésének elérése céljából valószínűsítették meg, függetlenül a termelési jellegű beruházásoktól [...]”, és „a fentebb kifejtettekből világosan kiderül, hogy a Lucchini-társaság a jelentősen magasabb környezetvédelmi szint választása mellett azon termelőberuházásoktól függetlenül döntött, amelyek a környezetvédelmi rendszer formájában történő semmilyen beruházást nem követeltek volna meg a kibocsátásokra vonatkozó hatályos szabványok betartásához, és hogy következtetésképp minden bejelentett beruházást kiegészítőnek kellett tekinteni”.
- 126 E válaszokat nem kísérték arra vonatkozó további adatok, hogy létezett egy kevésbé költséges megoldás, és hogy ezért a vállalkozás egyértelműen választotta a további

beruházásokat igénylő szigorúbb szabványok alkalmazását. Ilyen körülmények között az ilyen állítások nem alkalmasak arra, hogy megcáfolják a Bizottság által a vizsgálati eljárást kezdeményező határozatban az érintett két létesítményben történő bejelentett beruházások környezetvédelmi és nem gazdasági indokoltására vonatkozóan kifejtett kétségeket.

127 Továbbá, azon kérdést illetően, hogy a meglévő környezetvédelmi berendezések használhatók voltak-e vagy nem az új termelőlétesítményekkel, a megtámadott határozat megállapítja, hogy az olasz hatóságok nem szolgáltattak semmilyen bizonyítékot azon kijelentés alátámasztására, amely szerint a régi környezetvédő berendezések ténylegesen használhatók lettek volna az új termelőlétesítményekkel, azon oknál fogva, hogy e berendezések nem voltak elavultak, és hogy tovább használhatták volna őket az új termelőlétesítményekkel az ökológiai szabványok betartása mellett ((25) és (26) preambulumbekzdés).

128 Ugyanebben az összefüggésben a megtámadott határozat először is megállapítja, hogy az olasz hatóságok ezen kijelentése annál is kevésbé hihető, mivel figyelembe véve a létesítmények – amelyek 1971-ből és 1978-ból származnak – régi állapotát, nehéz elfogadni, hogy a környezetvédő berendezéseket üzemben lehetett volna tartani az új termelőlétesítményekkel párhuzamosan, másodsor, hogy a szakértői jelentés azt állítja, hogy a környezetvédő berendezések élettartama azon üzem élettartamának felel meg, amelynek a részét képezik, és harmadszor, hogy figyelembe véve a termelőlétesítményeknek az elavultságuk okán való lecserélésének szükségességét, nehéz elfogadni, hogy az ahhoz kapcsolódó környezetvédő berendezések rendszeren továbbműködhetek volna ((27) preambulumbekzdés).

129 Ha a kohó és az acélmű régi környezetvédő berendezései használhatók voltak az új termelőlétesítményekkel, és így lehetővé teheték a hatályos kötelező szabványoknak

való megfelelést, akkor a bejelentett beruházások a vállalkozásnak a környezetvédelem javítására vonatkozó határozott döntésének lennének az eredményei, hiszen szükségképpen további beruházásokról lenne szó, amelyek lehetővé teszik a hatályos kötelező szabványoknál – amelyeknek már megfeleltek a régi berendezések – még szigorúbb szabványok elfogadását, meg kell azonban állapítani, hogy az olasz hatóságok nem szolgáltattak semmilyen bizonyítékot a kohó és az acélmű régi környezetvédő berendezéseinek az e létesítmények új termelőberendezéseivel való állítólagos használhatóságáról. Ilyen körülmények között a Bizottság nem volt köteles e kérdésre vonatkozóan további indokolással szolgálni.

¹³⁰ Végül, ami a felperes a Bizottságnak a kohóra és az acélműre vonatkozóan bejelentett beruházások támogathatatlanságára vonatkozó álláspontjának az indokolási kötelezettséget sértő voltára alapított kifogását illeti, az EK 253. cikkre vonatkozó és az ESZAK 15. cikkre átvihető ítélkezési gyakorlat szerint az utóbbi rendelkezés által előírt indokolásnak a kérdéses aktus természetéhez kell igazodnia, és világosan és egyértelműen ki kell tűnnie belőle az aktust kibocsátó intézmény érvelésének, oly módon, hogy az érdekelt megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, és a Bíróság gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét. Az indokolásnak nem kell megjelölnie az összes vonatkozó ténybeli és jogi elemet, mivel azt, hogy a jogi aktus indokolása megfelel-e az EK 253. cikkben felsorolt követelményeknek, nemcsak a szövege, hanem az összefüggései, valamint az érintett területre vonatkozó jogszabályok összessége alapján kell megítélni (lásd analógia útján a Bíróság C-367/95. P. sz., Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben 1998. április 2-án hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1719. o.] 63. pontját és a C-197/99. P. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 11-én hozott ítéletének [EBHT 2003., I-8461. o.] 72. pontját).

¹³¹ A vizsgálati eljárást kezdeményező határozat fent hivatkozott tartalmából kiderül, hogy a Bizottság részletesen kifejtette kétségeit a kohóban és az acélműben történő beruházásokat illetően. Szembesülve az olasz hatóságok részéről a magyarázat elmaradásával, a megtámadott határozat jogosan jutott azon következtetésre, hogy az olasz hatóságok nem bizonyították, hogy a kohóban és az acélműben a beruházásokat környezetvédelmi okok miatt hajtották végre. Figyelembe véve azon

tényt, hogy a bizonyítási teher Olaszországra hárult, a megtámadott határozat a magyarázatok hiányának megállapítására szorítkozhatott.

132 Ezért a megtámadott határozat indokolásának hiányára alapított kifogás a Bizottságnak a kohóra és az acélműre vonatkozóan bejelentett beruházások támogathatatlanságára vonatkozó álláspontját illetően nem megalapozott.

133 Következésképpen, a megtámadott határozat nem érvénytelen, amikor azt állapítja meg, hogy az olasz hatóságok nem szolgáltattak bizonyítékot azon állítás alátámasztására, hogy a kohó és az acélmű környezetvédelmi berendezéseiben végrehajtott beruházások a felperesnek a környezetvédelem javítására vonatkozó határozott döntésének voltak a következményei, és hogy ebből arra következett, hogy a bejelentett támogatások e ténynél fogva nem elfogadhatóak.

d) A második jogalapra vonatkozó következtetés

134 Az előzőekből következik, hogy ami a kohóban és az acélműben történő környezetvédelmi beruházásokat illeti – azon tény ellenére, hogy a megtámadott határozat téves, amennyiben úgy tünteti fel, hogy ezek a beruházások az üzem nagy népsűrűségű övezetbe való telepítésének okán voltak szükségesek –, a támogatások révén kedvezményezett vállalkozás környezetvédelem javítására vonatkozó határ-

ozott döntésének létezését illető bizonyítékok hiánya az olasz hatóságok részéről igazolhatja a megtámadott határozat azon következtetését, amely szerint az e két létesítményre vonatkozóan bejelentett beruházások nem voltak jogosultak környezetvédelmi támogatásokra.

- 135 Ami viszont a kokszolóüzemre vonatkozó környezetvédelmi beruházásokat illeti, a megtámadott határozat nem kellően indokolt és néhol téves.
- 136 Ebből következik, hogy a második jogalap a kokszolóüzemet illetően megalapozott, illetve hogy azt a kohóra és az acélműre vonatkozóan el kell utasítani.

C – A Bizottságnak az alkalmazandó jogi háttér által a támogatások összeegyeztethetőségére megállapított feltételek be nem tartására vonatkozó álláspontjának téves jellegére, a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésére, a bizonyítási teher megfordulására, az indokolási kötelezettség megsértésére és a megtámadott határozatban kifejtett érvelésben rejlő belső ellentmondásra alapított harmadik jogalapról

- 137 A harmadik jogalap keretében a felperes vitatja a megtámadott határozat (30)–(32) preambulumbekkezdésében kifejtett, és a (39) preambulumbekkezdésének harmadik mondatában megismételt megállapítások megalapozottságát és indokolását, azt állítva, hogy azokat a tények téves megítélése, a bizonyítási teher téves megállapítása, a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértése, az indokolási kötelezettség megsértése, és az érvelésben rejlő belső ellentmondás jellemzi.

138 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a megtámadott határozat a (39) preambulumbekkezdésében arra a következtetésre jutott, hogy az olasz hatóságok által bejelentett támogatások nem tesznek eleget a jogi háttér által előírt különböző feltételeknek, azon ténynél fogva, egyrészt hogy „a bejelentett költségek nemcsak a környezetvédelem javításához szükséges többletköltségekre vonatkoznak”, és másrészt hogy „a költségek viszonylatában nem vontak le minden hasznot”. Szintén, a (32) preambulumbekkezdésben a Bizottság megállapítja, hogy a „olasz hatóságok által bejelentett beruházási költségek nemcsak a kizárólag a környezetvédelemhez kötődő költségeket jelentik”, és hogy „a termeléshez használható berendezések költségét nem vonták le arányosan”. E megállapítás visszautal a megtámadott határozat (30) és (31) preambulumbekkezdésére, amelyekben a Bizottság válaszol az olasz hatóságok által a vizsgálati eljárást kezdeményező határozatra tett észrevételeik keretében felhozott érvekre.

139 Ezért, amennyiben az Elsőfokú Bíróság elveti a felperesnek a kohóra és az acélműre vonatkozó támogatásokat illetően a megtámadott határozat megsemmisítésére irányuló érveit, a felperes e két létesítményre vonatkozó, a harmadik jogalap keretében bemutatott kifogásai hatástalanok. Ugyanis, a Bizottságnak a kohót és az acélművet illető beruházások környezetvédelmi támogatásának jogosulatlanságára vonatkozó, a megtámadott határozat (25)–(29) preambulumbekkezdésében kifejtett megállapításának megalapozottsága elég a kereset e két létesítmény vonatkozásában fennálló megalapozatlan jellegére következtetéshez, anélkül, hogy szükséges lenne megvizsgálni a harmadik jogalap keretében bemutatott érvek megalapozottságát.

140 Ami viszont a kokszolóüzemre vonatkozó támogatásokat illeti, az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a második jogalap megalapozott volt, amennyiben a megtámadott határozat bizonyos kérdéseket illetően hibás volt, és másokat illetően nem kellően indokolt. Ilyen körülmények között az Elsőfokú Bíróság azon következtetésre jut, hogy a Bizottság – a megtámadott határozatban ismertetett és a második jogalap keretében elemzett okok miatt – jogszerűen nem tekintheti úgy, hogy az olasz

hatóságok által a kokszolóüzemre vonatkozóan bejelentett környezetvédelmi beruházások nem voltak jogosultak környezetvédelmi támogatásra.

- 141 Ilyen körülmények között az Elsőfokú Bíróság nem vizsgálhatja a harmadik jogalap tartalmát, és azon kérdést, hogy az olasz hatóságok helyesen tettek-e különbséget a termelőberuházásokhoz kapcsolódó és a környezetvédelmi beruházásokhoz kapcsolódó költségek között. E különbségtételnek ugyanis csak azután lehet hatása, hogy a Bizottság megvizsgálta a kokszolóüzemre vonatkozó támogatások jogosultságát, figyelembe véve az Elsőfokú Bíróság által a jelen ítéletben tett megállapításokat, és hogy a fenti 107. és azt követő pontokban kifejtettek fényében meghatározta, hogy e támogatások lehetővé teszik-e a környezetvédelem jelentős javulását, vagy sem.
- 142 Következésképpen ahhoz, hogy a feleknek lehetővé tegye a második jogalap keretében kimondott megsemmisítésből eredő következtetések levonását és az eljárás újrakezdését abban a szakaszban, amely hibás volt, vagyis a kokszolóüzemre vonatkozó környezetvédelmi beruházások elemzésének szakaszában, az Elsőfokú Bíróság úgy véli, nem kell megvizsgálni a feleknek a harmadik jogalap keretében felhozott, a termelési és környezetvédelmi költségek közötti különbségtételre – amely feltételezi, hogy a kérdéses támogatásoknak valójában a kódex melléklete és az iránymutatás által meghatározott értelemben környezetvédelmi céljuk volt – vonatkozó érveit. Így, a Bizottság érthetővé teheti a kokszolóüzemre vonatkozó támogatások jogosultságára vonatkozó kérdéseit, és adott esetben kérheti az olasz hatóságoktól a termelés befolyásolására vonatkozó költségek csökkentését.
- 143 Az előzőből következik, hogy a harmadik jogalap keretében felhozott érvek a kohóra és az acélműre vonatkozóan hatástalanok, amennyiben a Bizottságnak az e létesítményekre vonatkozó támogatásoknak a megtámadott határozat (25)–(29) preambulumbekzdésében kifejtett jogosulatlanságára vonatkozó megállapítá-

sainak megalapozottsága elég a megtámadott határozat e kérdésre vonatkozó jogszerűségének megállapításához, és nem kell vizsgálni a kokszolóüzemre vonatkozóan a harmadik jogalapot, figyelembe véve az Elsőfokú Bíróság által a második jogalap keretében kimondott megsemmisítésnek az e létesítményre vonatkozó támogatásokat vizsgáló eljárásra való kihatását.

D – A megtámadott határozatnak a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánított támogatás összegével kapcsolatos indoklásáról

- 144 Ki kell emelni, hogy az indokolás hiánya vagy elégtelensége az ESZAK 33. cikk értelmében vett lényeges eljárási szabályok megsértését jelenti, és olyan eljárásgátló jogalap, amelyet a közösségi bíróságnak hivatalból vizsgálnia kell (lásd analógia útján a Bíróság C-166/95. P. sz., Bizottság kontra Daffix ügyben 1997. február 20-án hozott ítéletének [EBHT 1997., I-983. o.] 24. pontját és a fent hivatkozott Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben hozott ítélet 67. pontját; az Elsőfokú Bíróság T-206/99. sz., Métropole télévision kontra Bizottság ügyben 2001. március 21-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-1057. o.] 43. pontját és a T-102/03. sz., CIS kontra Bizottság ügyben 2005. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-2357. o.] 46. pontját).
- 145 Arra is emlékeztetni kell, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a sérelmes egyedi határozat indokolásának világosan és egyértelműen meg kell jelenítenie a jogi aktust elfogadó intézmény érvelését, hogy az érdekelték megismerhessék a hozott intézkedés indokolását, illetve hogy a hatáskörrel rendelkező bíróság gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét (lásd analógia útján a fent hivatkozott Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben hozott ítélet 63. pontját; a fent hivatkozott Métropole télévision kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 44. pontját és a fent hivatkozott CIS kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 47. pontját).
- 146 A megtámadott határozat a (39) preambulumbekzdésében arra következtet, hogy „a Lucchini [...] részére a kokszolóüzemet, az acélművet és a kohót illetően összesen

13,5 milliárd ITL összegben nyújtandó bejelentett támogatás nem számolható el környezetvédelmi támogatásként, mivel az olasz hatóságok nem bizonyították, hogy a beruházásokat nem gazdasági okokból valósították meg”. E következtetés a megtámadott határozat (29) preambulumbekzdésének folytatása, amelyben a Bizottság kijelenti, hogy „a [...] kokszolózásban, az acélműben és a kohóban megvalósított beruházások fő okait illetően [a Bizottság] úgy véli, hogy az olasz hatóságok nem bizonyították, amint azt a [kódex] melléklete megköveteli, hogy a vállalkozás egyértelműen döntötte el a beruházások környezetvédelmi okokból való megvalósítását.”

147 Kiderül azonban a vizsgálati eljárást kezdeményező határozatból („A támogatás leírása” című pont), valamint a megtámadott határozat (6) preambulumbekzdéséből, hogy a felperes által megvalósított és környezetvédelmi támogatások címén támogathatóként bejelentett, összesen 190,9 milliárd ITL összegű beruházások, amelyekre 13,5 milliárd ITL összegű támogatást kért (azaz 7%-os intenzitású támogatást), a következő négy létesítményt érintik: a kokszolózóüzemet, az acélművet, a kohót, valamint a víz- és csatornahálózat).

148 Ezért, amennyiben a megtámadott határozat (29) és (39) preambulumbekzdése nem hivatkozik a víz- és csatornahálózat telepítésére, és a megtámadott határozat egyetlen eleme sem teszi lehetővé annak megértését, az e létesítményre irányuló állami támogatás mennyiben összeegyeztethetetlen a közös piaccal, arra kell következtetni, fennáll a megtámadott határozat vonatkozásában az ESZAK 15. cikk szerinti indokolási kötelezettség megsértése, a megtámadott határozat 1. cikkében a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánított támogatás összegét illetően.

149 A vizsgálati eljárást kezdeményező határozatból („A támogatás leírása” című pont) kiderül, hogy a víz- és csatornahálózatnak megfelelő beruházások összege 19,7 milliárd ITL volt, és hogy következésképp, az e létesítményre kért támogatás 1,38 milliárd ITL volt.

- 150 Következésképp, a megtámadott határozat 1. cikkét meg kell semmisíteni, amennyiben a felperes javára szóló állami támogatás összeegyeztethetlenségére vonatkozó megállapításba beleveszi a víz- és csatornahálózatra vonatkozóan bejelentett beruházásoknak megfelelő 1,38 milliárd ITL összeget.

E – *Általános következtetés*

- 151 Az előzőekből következik, hogy a kohóban és az acélműben történő környezetvédelmi beruházásokra vonatkozóan el kell utasítani a keresetet.
- 152 Ami a kokszolóüzemre vonatkozó támogatásokat illeti, az Elsőfokú Bíróság elfogadta a második jogalapot, és következésképpen a megtámadott határozatot a kokszolóüzemben történő környezetvédelmi beruházásokra vonatkozóan meg kell semmisíteni.
- 153 Szintén meg kell semmisíteni a megtámadott határozatot a víz- és csatornahálózatra vonatkozó környezetvédelmi beruházásokat illetően, mivel a határozat egyetlen eleme sem teszi lehetővé annak megértését, hogy az e létesítményre vonatkozó állami támogatás mennyiben összeegyeztethetetlen a közös piaccal.

- 154 Következésképpen, a megtámadott határozat 1. cikkét meg kell semmisíteni annyiban, amennyiben a felperes javára szóló állami támogatás összeegyeztethe-

tetlenségére vonatkozó megállapításba beleveszi a kokszolóüzemre vonatkozóan bejelentett környezetvédelmi beruházásoknak megfelelő 2,7 milliárd ITL összeget, és a víz- és csatornahálózatra vonatkozóan bejelentett beruházásoknak megfelelő 1,38 milliárd ITL összeget.

A költségekről

- 155 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a perveztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A szabályzat 87. cikkének 3. §-a alapján azonban részleges pernyertesség esetén az Elsőfokú Bíróság elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását vagy azt, hogy a felek mindegyike maga viselje saját költségeit.
- 156 A jelen esetben az Elsőfokú Bíróság részben helyt adott a keresetnek. Úgy véli, a jelen eset körülményeit igazságosan értékeli, ha úgy dönt, a felek mindegyike a költségek felét viselje.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (kibővített ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) Az Olaszország által a Lucchini SpA és a Siderpotenza SpA acélipari vállalkozások részére nyújtandó állami támogatásról szóló, 2000. december

21-i 2001/466/ESZAK bizottsági határozat 1. cikke semmis annyiban, amennyiben a Lucchini SpA részére nyújtott, és a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánított állami támogatás összegébe beleveszi az olasz hatóságok által a kokszolóüzemre, illetve a víz- és csatornahálózatra vonatkozóan bejelentett környezetvédelmi beruházásoknak megfelelő 2,7 milliárd ITL (1,396 millió EUR), illetve 1,38 milliárd ITL (713 550 EUR) összeget.

- 2) Az Elsőfokú Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

- 3) Mindegyik fél a költségek felét viseli.

Lindh

García-Valdecasas

Cooke

Kihirdetve Luxembourgban, a 2006. szeptember 19-i nyilvános ülésen.

E. Coulon

hivatalvezető

P. Lindh

elnök

Tartalomjegyzék

Jogi háttér	II - 2881
A – Acélipari támogatási kódex	II - 2882
B – Iránymutatás a környezetvédelem támogatásáról	II - 2884
C – A kódex melléklete	II - 2886
A jogvita alapját képező tényállás	II - 2888
A – A termelő beruházásokra vonatkozó nyilatkozatok	II - 2889
B – Környezetvédelmi beruházási projektekre vonatkozó bejelentések	II - 2889
C – A kódex 6. cikkének (5) bekezdésében előírt, a vizsgálati eljárást kezdeményező határozat és az olasz hatóságok észrevételei	II - 2891
D – A megtámadott határozat	II - 2892
Az eljárás és a felek kérelmei	II - 2893
Indokolás	II - 2896
A – A jelen esetben alkalmazandó jogszabályokban való tévedésre és a gondos ügyintézés elvének megsértésére alapított első jogalapról	II - 2896
1. A felek érvei	II - 2896
2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 2899
B – A Bizottságnak a bejelentett támogatások jogosulatlanságára vonatkozó álláspontjának téves jellegére, a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésére, a bizonyítási terhel megfordulására és az indokolási kötelezettség megsértésére alapított második jogalapról	II - 2904
1. A felek érvei	II - 2904

2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 2909
a) Előzetes észrevételek	II - 2909
b) Azon kérdésről, hogy a bejelentett környezetvédelmi beruházásoknak az volt-e a céljuk, hogy lehetővé tegyék a vállalkozás tevékenységének folytatását a nagy népsűrűségű övezetben való elhelyezkedése miatt ..	II - 2912
c) Azon kérdésről, hogy a környezetvédelmi beruházásokat a termeléshez szükséges beruházások feltételeként vagy következményeként valószínűsítették meg, az olasz hatóságok által nyújtott bizonyítékokról, és egy kevésbé költséges megoldás lehetőségéről	II - 2913
i) A kocszolózúzemben történő beruházásokról	II - 2913
– Azon kérdésről, hogy a kocszolózúzemben történő beruházásokat a termeléshez szükséges beruházások feltételeként vagy következményeként valószínűsítették-e meg	II - 2913
– Az olasz hatóságok által szolgáltatott bizonyítékok kérdéséről ..	II - 2916
– Egy kevésbé költséges megoldás létezéséről	II - 2918
– Arról a kérdésről, hogy a kocszolózúzemben történő beruházások lehetővé tették-e a környezetvédelem jelentős javulását ...	II - 2919
– A kocszolózúzemre vonatkozó következtetés	II - 2921
ii) A kohóban és az acélműben történő beruházásokról	II - 2923
d) A második jogalpra vonatkozó következtetés	II - 2928
C – A Bizottságnak az alkalmazandó jogi háttér által a támogatások összeegyeztethetőségére megállapított feltételek be nem tartására vonatkozó álláspontjának téves jellegére, a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésére, a bizonyítási teher megfordulására, az indokolási kötelezettség megsértésére és a megtámadott határozatban kifejtett érvelésben rejlő belső ellentmondásra alapított harmadik jogalpról	II - 2929
D – A megtámadott határozatnak a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánított támogatás összegével kapcsolatos indokolásáról	II - 2932
E – Általános következtetés	II - 2934
A költségekről	II - 2935